

คำอุปมาถึงพระโลหิต

พระโลหิตของพระคริสต์เป็นเครื่องหมายที่เล็งถึงเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์ และ มนุษย์ คำว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” เป็นสิ่งที่แสดงถึงพระราชกิจความรอดที่พระองค์ทรงยอมตายบนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของเรา หากผู้เชื่อไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” เขาไม่สามารถเข้าใจและเห็นคุณค่าในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเขา

สำหรับผู้เชื่อบางคน พระโลหิตของพระคริสต์เป็นเพียงประสบการณ์ทางด้านอารมณ์ คือตั้งแต่เป็นเด็ก เขาได้ฟังคนพูดถึงพระโลหิตด้วยเสียงเจิบเหมือนพระโลหิตนั้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือ ได้ร้องเพลงซึ่งได้ชักชวนให้คิดว่า “ฤทธิ์อำนาจมีในโลหิตพระคริสต์” เป็นต้น ยังมีบางคนที่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงถือถ้วยพระโลหิตของพระองค์ในขณะที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ทั้งที่เขาเองไม่รู้เลยว่าความคิดนี้เริ่มต้นมาจากไหน

ในขณะที่ผู้เชื่อบางคนโง่เขลาต่อหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับพระโลหิตของพระคริสต์เพียงเพราะเขาขาดการเรียนรู้ แต่ยังมีอีกพวกหนึ่งซึ่งต้องโง่เขลาเพราะ

ความเขื่องของตน คนประเภทแรกมีจิตใจที่พร้อมที่จะฟังการอธิบาย เพียงแค่เขามีข้อมูลจากพระคัมภีร์ก็สามารถแก้ไขปัญหาได้ แต่ประเภทที่สองนั้นกำลังประสบกับปัญหาที่ใหญ่กว่า แทนที่เขาจะเอาใจใส่กับความจริงจากพระคัมภีร์ เขาเห็นว่าคุณคิดของเขานั้นสำคัญกว่าพระคำของพระเจ้า เขาได้เลือกที่จะปฏิเสธมุมมองของพระเจ้า แทนที่จะยอมรับในความโง่เขลาของตน สำหรับเขาหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับพระโลหิตของพระคริสต์ไม่ได้เป็นการศึกษาใหม่เท่านั้น แต่ก็เป็นการทำลายต่อความจงใจของเขา มีคำกล่าวถึงคนแบบนี้ว่า “อย่าทำให้ฉันต้องสับสนด้วยข้อเท็จจริงนะ!” มีการแก้ไขเพียงวิธีเดียว คือความถ่อมใจ ซึ่งมาจากการสำนึกถึงสิทธิอำนาจของผู้สอนพระคำของพระเจ้าอย่างถูกต้อง หลักคำสอนพระคัมภีร์จะทำให้ความเขื่องลดลง และจะนำไปถึงการเติบโตฝ่ายวิญญาณบนศิลาที่มั่นคง คือพระเยซูคริสต์

ไม่มีข้อใดในพระคัมภีร์ซึ่งสอนว่าพระโลหิตจากพระกายของพระคริสต์มีคุณสมบัติพิเศษใดๆ อย่างไรก็ตาม คำว่า พระโลหิตของพระคริสต์ มีความหมายมากกว่าพลังพิเศษใดๆ จากการศึกษา¹ เราจะได้เข้าใจว่าโลหิตในร่างกายของพระองค์ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การลบล้างบาปของเราเลย¹

ในพระคัมภีร์ คำว่า ἄνευ (ไอ - มา) มีความหมาย 3 - 4 อย่างซึ่งพูดถึงเลือดของมนุษย์หรือสัตว์ก็ได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราได้พบคำว่า ไอ - มา ในทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับการตายของพระเยซูคริสต์ นั้นไม่ได้หมายถึงโลหิตที่อยู่ในร่างกายของพระองค์ หรือที่เคยอดอยู่ในร่างกายของพระองค์แต่อย่างใด คำว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” ถูกใช้เป็นอุปมาในทุกๆ กรณีนั้น ผู้เขียนพจนานุกรมภาษากรีก ชื่อ Walter Bauer ได้เขียนถึงการใช้อุปมานี้ว่า “โลหิตและชีวิตเป็นเครื่องบูชาที่ลบล้างบาป ... เฉพาะ

¹การที่พระคริสต์ทรงตายแทนมนุษยชาติ คือ หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการลบล้างบาปอย่างไม่จำกัด (the doctrine of unlimited atonement) (ยอห์น 3:17; 1 ทิโมธี 4:10; ทิตัส 2:11; 1 ยอห์น 2:2)

โลหิตของพระคริสต์ ซึ่งหมายถึง การลบล้างบาป”² ในทำนองเดียวกัน ผู้เขียนพจนานุกรมภาษากรีกอีกคนหนึ่งชื่อ Vine ได้ให้คำอธิบายว่า “โลหิตของพระคริสต์... เป็นการแสดงถึงความตายของพระเยซู ผ่านการมี ‘โลหิตไหล’³

ในการลบล้างบาป ผู้เขียนพจนานุกรมภาษากรีกอีกคนหนึ่งชื่อ Bullinger ได้ให้คำอธิบายถึงวลี เช่น “เราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์” (โรม 5:9) “การไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์” (เอเฟซัส 1:7); “เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์” (เอเฟซัส 2:13); และ “ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์” (วิวรณ์ 1:5) เป็นการใช้ metonymy (การเรียกชื่อสิ่งหนึ่งโดยใช้ชื่ออีกสิ่งหนึ่งแทน) เพื่ออธิบายถึงผลภายหลังจากการทรงไถ่บาปโดยพระคริสต์⁴ ส่วน Kittel’s Theological Dictionary ก็ได้รับรองว่าการใช้คำว่า “โลหิตของพระคริสต์” เป็นคำอุปมาที่เล็งถึงถึงพระราชกิจแห่งความรอดของพระคริสต์⁵ จากการอธิบายของผู้เชี่ยวชาญอันน่าเชื่อถือเหล่านี้ เราสรุปได้ว่า การที่ทรงไถ่บาปเราไม่ได้เกี่ยวข้องกับโลหิตที่เคยไหลเวียนในพระกายของพระองค์ การใช้คำว่า “พระโลหิตของพระ

² Walter Bauer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, แปลโดย William F. Arndt, and F. Wilbur Gingrich (Chicago: The University of Chicago Press, 1957), หน้า 22-23

³ W.E. Vine, Merrill F. Unger, and William White, Jr., *Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson, Inc., 1985), หน้า 70

คำว่า “โลหิตไหล” เป็นเครื่องหมายเล็งถึงการตายฝ่ายวิญญาณของความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ ซึ่งมีอธิบายเพิ่มเติมในบทความต่อไป

⁴ E. W. Bullinger, *Figures of Speech Used in the Bible* (Grand Rapids: Baker Book House, 1968), 610-11

⁵ Johannes Behm, คำว่า *ἀναιμα* ใน *Theological Dictionary of the New Testament*, ed. Gerhard Kittel; แปลโดย Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids: Eerdmans, 1964), 1:175

คริสต์” เป็นการอุปมาถึงการที่พระองค์ทรงพลีพระชนม์แทนเรา ซึ่งเป็นการทรงลบล้างบาปของเรา

แผนการความรอด

พระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์ คือการทรงสิ้นพระชนม์ฝ่ายวิญญาณแทนเรา รวมถึงการเป็นขึ้นจากความตาย การเสด็จสู่สวรรค์ และการที่พระองค์ทรงประทับอยู่เบื้องขวาของพระบิดา เป็นชัยชนะที่สำคัญที่สุดในสงครามระหว่างพระเจ้ากับฝ่ายซาตาน⁶ เราทราบแล้วว่า ในอดีตกาลก่อนที่พระเจ้าจะทรงสร้างมนุษย์ซาตานและหนึ่งส่วนสามของทูตสวรรค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระเจ้า (อิสยาห์ 14:13-14; เอเสเคียล 28:12-15) หลังจากนั้นมิดี ซึ่งพระเจ้าทรงพิพากษาซาตานและพวกของมันโดยต้องรับโทษในบึงไฟนรกตลอดชั่วนิรันดร์ (มัทธิว 25:41; วิวรณ์ 20) หลังจากการฟังคำพิพากษาแล้ว ซาตานได้อุทธรณ์อย่างหมิ่นประมาทพระเจ้า โดยกล่าวโทษพระองค์ว่า หากพระเจ้าได้พิพากษาลงโทษสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างชั่วกับชั่วกลับ นั้นหมายความว่าพระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าแห่งความรัก ด้วยว่า ซาตานไม่คำนึงถึงความผิดซึ่งมันได้จงใจทำนั้น มันจึงได้หมิ่นประมาทพระลักษณะของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่สามารถละเมิดพระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ได้ และด้วยว่าความชอบธรรมและความยุติธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเป็นองค์ประกอบในความรักของพระองค์นั้น พระองค์จะต้องพิพากษาลงโทษซาตาน การอุทธรณ์ของซาตานเป็นความพยายามที่จะทำให้ความรักของพระเจ้าเป็นประเด็นเดียวในการอุทธรณ์ของมัน แต่ความรักของพระองค์ไม่สามารถถูกแยกออก

⁶ R. B. Thieme, Jr., *Christian Suffering* (Houston: R. B. Thieme, Jr., Bible Ministries, 2002), หน้า 140-52 ดูเพิ่มเติมได้จาก *Anti-Semitism* (1991)

นี้ได้อธิบายการกลับคืนดีกับพระเจ้า (โคโลสี 1:20 เป็นอีกข้อหนึ่งที่สำคัญ) พระคริสต์ทรงทำลายกำแพงนั้นซึ่งก่อกำแพงขึ้นด้วยความบาป, ค่าจ้างแห่งความบาป, ความตายฝ่ายวิญญาณ, ความชอบธรรมอันไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์, ตำแหน่งอันเสื่อมทรามที่เรามีในอาดัม และพระลักษณะที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า ซึ่งได้กีดกันระหว่างเรากับพระเจ้า

ปัญหาเหล่านี้ไม่ได้เป็นประเด็นสำหรับผู้ที่ปรารถนาความสัมพันธ์กับพระเจ้า อีกต่อไป ตอนนี้ เหลือแต่ประเด็นเดียว คือ คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์?

ณ เวลาเชื่อในพระเยซูคริสต์ ผู้เชื่อเลิกเป็นศัตรูกับพระเจ้า และกลายเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า และเป็นรัชทายาทของพระองค์ (โรม 5:10)⁹

หลังจากผู้เชื่อได้เข้าแผนการของพระเจ้าแล้ว เขาจะเรียนรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระวาทที่ทรงพระชนม์อยู่ (ยอห์น 1:1-2; 14) พระเจ้าทรงประทาน ‘จิตของพระคริสต์’ แก่เรา (คือ หลักคำสอนพระคัมภีร์) ซึ่งเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ (มัทธิว 4:4; 1 โครินธ์ 2:16) ผู้เชื่อที่ตั้งใจศึกษาและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์นั้นจะได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ และสุดท้ายจะได้รับพระพรพิเศษที่มีไว้สำหรับผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นพระพรที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ตั้งแต่อดีตกาล (เอเฟซัส 1:3-6) ชีวิตของผู้เชื่อที่โตแล้วเป็นชีวิตที่มีความหมายและจุดประสงค์ที่ชัดเจน แม้ความตายผู้เชื่อที่โตแล้วก็สามารถถือว่าเป็นกำไรสำหรับเขา เพราะพระพรพิเศษที่เขาจะได้รับบนสวรรค์ (ฟิลิปปี 1:21)

⁹ เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสำเร็จในพระราชกิจของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงพระนามว่า “จอมกษัตริย์ และจอมเจ้านาย” (King of kings, and Lord of lords) ในฐานะที่พระคริสต์ทรงเป็นจอมกษัตริย์นั้น ผู้เชื่อทุกคนแห่งยุคคริสตจักรเป็นรัชทายาทของพระองค์ ซึ่งต่างจากผู้เชื่ออื่นที่มีในยุคประวัติศาสตร์อื่น และรับนามว่า คริสตจักร พระกายของพระคริสต์ และ เจ้าสาวของพระคริสต์ เป็นต้น (1 โครินธ์ 12:27; โคโลสี 1:24; 1 เปโตร 2:9; วิวรรณ์ 19:7) ดู R. B. Thieme, Jr., *The Divine Outline of History: Dispensations and the Church* (1999) หน้า 124-26

หลักคำสอนพระคัมภีร์แห่งการรับทรงไถ่บาป (the doctrine of redemption) ได้สอนเราว่า พระโลหิตของพระคริสต์ [คือ พระราชกิจแห่งความรอดที่พระองค์ทรงกระทำให้เรา] ได้ไถ่ถอนเราออกจากตลาดทาสแห่งบาป¹⁰

“ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายจากการประพฤดิอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสถียรได้ เช่น เงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยโลหิตอันมีราคาแพง คั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างพร้อย คือพระโลหิตของพระคริสต์ [การที่พระองค์ทรงตายแทนเรา]” (1เปโตร 1:18,19)

“ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ [การที่พระองค์ทรงตายแทนเรา] คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์” (เอเฟซัส 1:7)

พระเยซูคริสต์ทรงไถ่ค่าจ้างแห่งความบาปให้เรา (โคโลสี 1:14; 2:14) ครอบครองโลกนี้ เราจึงอยู่บนโลก เราก็จะยังกระทำบาป (1 ยอห์น 8, 10) แต่เราได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจแห่งบาปซึ่งเราได้กระทำ¹¹ เนื่องจากบาปทุกประการได้รับการพิพากษลงโทษที่ไม่กางเขน เพียงเราสารภาพ (กล่าวถึง) บาปนั้นต่อพระบิดาอย่างเป็นทางการ

¹⁰ ดู R. B. Thieme, Jr., *The Slave Market of Sin* (1994)

¹¹ ยกเว้นแต่ ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ มนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติบาปอยู่ในโครงสร้างร่างกาย ซึ่งทำให้กบฏต่อพระเจ้า พระคัมภีร์ได้เรียกธรรมชาติบาปว่า *คนเก่า* (เอเฟซัส 4:22) เนื้อหนังแห่งบาป (โรม 8:3-4) หลักการของ “บาป” ที่อาจารย์เปาโลเขียนถึงในโรม 7:8-20) และที่พูดถึงการรับธรรมชาติบาปและการตายฝ่ายวิญญาณที่มนุษย์ทุกคนต้องรับโดยอยู่ “ในอาดัม” (1 โครินธ์ 15:22) ธรรมชาติบาปเป็นแหล่งการล่อ และผลลิตกิเลสตัณหา และความดีของมนุษย์ แต่เป็นความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition) ที่เป็นแหล่งแห่งบาปส่วนตัว ดู R. B. Thieme, Jr., *Old Sin Nature vs. Holy Spirit* (2000) หน้า 1-4; *ตั้งต้นใหม่ และก้าวต่อไป* (แปลและพิมพ์ 2002) หน้า 3-9; *Reversionism* (2000)

ส่วนตัว พระองค์ก็จะทรงนำเราให้กลับมามีสัมพันธภาพกับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง (1 ยอห์น 1:9) การสารภาพบาปทำลายผลแห่งบาป เพราะเราได้รับการให้อภัยบาปเมื่อเราทำตามระเบียบการของ 1 ยอห์น 1:9¹² และ ทำลายอิทธิพลจากธรรมชาติบาป เพราะการทรงชำระจากพระบิดาจะทำให้เราได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้ง

หลักคำสอนพระคัมภีร์แห่งการลบล้างบาป (the doctrine of propitiation) ได้สอนเราว่า พระราชกิจแห่งความรอดของพระเยซูคริสต์ได้พอพระทัยความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า ดังนั้น ความบกพร่องและความเสื่อมทรามของมนุษย์ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อแผนการของพระเจ้า (โรม 3:25-26; 1 ยอห์น 2:2; 4:10)

“แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ [พระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์]”
(วิวรณ์ 1:5ข)

มีพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวที่มีความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ และเป็นทีพอพระทัยพระเจ้า เนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงไถ่บาปของเรา พระบิดาจึงสามารถลบล้างบาปของเราได้ เราจึงกลายเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อที่มีในพระเยซูคริสต์ (2 โครินธ์ 5:21) พระองค์จึงสามารถประกาศว่าเราเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะได้รับความชอบธรรมจากพระองค์เอง (imputed righteousness) ด้วยวิธีนี้พระองค์จึงได้แก้ไขปัญหาเรื่องความชอบธรรมอันไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ (โรม 4:3)

¹² นี่คือนิยามการตั้งต้นใหม่ เมื่อผู้เชื่อได้สารภาพบาปของเขาต่อพระบิดาอย่างส่วนตัว พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาแห่งศาลสูงสุด ได้ทรงโปรดขกความผิดบาป และทรงชำระผู้เชื่อผู้นั้นจากการกระทำผิดทุกครั้ง อย่างไม่มีข้อยกเว้น ดู R. B. Thieme, Jr., *ตั้งต้นใหม่ แล้วก้าวต่อไป* (พิมพ์ 2002)

“แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงตายแทนเรา ยิ่งกว่านั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้ว โดยพระโลหิตของพระองค์ [การสิ้นพระชนม์ของพระองค์] เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์” (โรม 5:8-9)

ความชอบธรรมของพระเจ้าต้องได้รับการพอพระทัยก่อนที่พระองค์จะสามารถนำผู้เชื่อเข้ามีส่วนร่วมในพระคริสต์ตลอดนิรันดร์ (1 เปโตร 1:2)¹³

“เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกับเรา เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง [ด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์]” (ฮีบรู 13:12)

คำอ้างแห่งความบาป

พระเยซูคริสต์ต้องเผชิญกับไม้กางเขนเพื่อที่จะไถ่มนุษยชาติออกจากตลาดทาสแห่งบาป เนื่องจากการตายของอาดัมเป็นการตายฝ่ายวิญญาณ พระคริสต์จำเป็นต้องตายฝ่ายวิญญาณเช่นกัน อาดัมได้รับการเตือนถึงผลจากการไม่เชื่อฟัง ก่อนที่เขาได้กบฏต่อคำสั่งของพระเจ้า

¹³ ในเวลารอด ผู้เชื่อทุกคนแห่งยุคคริสตจักรได้มีส่วนร่วมในพระเยซูคริสต์ผ่านการบังเกิดใหม่จากองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ จากนั้น ผู้เชื่อได้มีส่วนร่วมในทุกสิ่งที่พระคริสต์ทรงเป็น และทรงมี รวมถึงชีวิตนิรันดร์ (1 ยอห์น 5:11-12); ความชอบธรรม (2 โครินธ์ 5:21); การทรงเรียก (เอเฟซัส 1:3-4); การทรงกำหนดไว้ก่อน (predestination) (เอเฟซัส 1:3-4); การถูกรับมาเป็นบุตรของพระเจ้า (กาลาเทีย 3:26); การเป็นรัชทายาทของพระองค์ (โรม 8:16-17); การเป็นปุโรหิต (1 เปโตร 2:5,9); การเป็นผู้บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้า (1 โครินธ์ 1:2); การครองร่วมกับพระองค์ (2 ทิโมธี 2:11-12) ดู R. B. Thieme, Jr., *The Divine Outline of History: Dispensations and the Church* (1999) หน้า 85-88

“แต่วันแต่ต้นไม้แห่งความรู้ในความคิดและความชั่ว ผลของต้นไม้ผู้น้อย่ากิน เพราะในวันใดที่เจ้า [อาดัม] ได้กิน ด้วยการตาย [จากคำว่า ‘มุด’] เจ้าจะต้องตาย [‘ตามุด’]” (ปฐมกาล 2:17)

คำว่า *มุด* (มุด) หรือ ‘ตาย’ ได้ปรากฏสองครั้งในข้อนี้ และควรรับการแปลว่า “ด้วยการตาย เจ้าจะต้องตาย” แต่ในวันที่อาดัมได้กินจากผลไม้ เขาไม่ได้ตายทันที ความจริงแล้วเขายังมีชีวิตอยู่บนโลกอีก 930 ปี หลังจากที่เขได้กระทำการบาปแรก (ปฐมกาล 5:5) เราจึงมั่นใจได้ว่า คำเตือนถึงความตายในข้อที่ 2:17 ไม่ได้พูดถึงการตายฝ่ายร่างกาย รูปแบบของไวยากรณ์ในประโยคนี้ได้เน้นประเภทของการตาย คือ การตายฝ่ายวิญญาณ¹⁴ หากอาดัม หรือภรรยาของเขาไม่เชื่อฟังต่อกำบัญชาของพระเจ้า การลงโทษจะตามมาทันทีและอย่างหนัก คือ การตายฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นการถูกแยกออกจากพระเจ้า คำอ้างแห่งความบาปไม่ใช่การตายฝ่ายร่างกาย แต่เป็นการตายฝ่ายวิญญาณ¹⁵ อัดัม และภรรยาได้ตายฝ่ายวิญญาณตั้งแต่วันที่เขากินผลไม้ (โรม 5:12; 3:23; 6:23) เพราะฉะนั้น ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ต้องไล่คำอ้างแห่งความบาปด้วยการตายฝ่ายวิญญาณ

หลังจากที่อาดัมและภรรยาได้เสียความสัมพันธ์กับพระเจ้า เขารู้สึกกลัว และพยายามซ่อนตัวจากพระเจ้า แต่ก่อนเขามีความสัมพันธ์อย่างตัวต่อตัวกับพระเจ้า เป็นเจ้าทุกวัน แต่ตอนนี้เขาพยายามปกปิดโดยสวมใบมะเดื่อ ซึ่งถือว่าเป็นความ

¹⁴ การมี absolute infinitive ของคำ *มุด* นำหน้า finite form ของ *มุด* ควรแปลในรูปแบบการเน้น ดู Ronald J. Williams, *Hebrew Syntax: An Outline* (Toronto: University of Toronto Press, 1982) หน้า 37-38

¹⁵ การตายฝ่ายวิญญาณนำมาถึงการตายฝ่ายร่างกาย แต่ความตายฝ่ายร่างกายไม่เหมือนกับการตายฝ่ายวิญญาณ ถ้าหากว่าการตายฝ่ายร่างกายเหมือนกับการตายฝ่ายวิญญาณจริง นั่นจะต้องให้ทุกคนตายฝ่ายร่างกายตอนเวลาเกิด เนื่องจากทุกคนได้เกิดมาอย่างตายฝ่ายวิญญาณ

พยายามของมนุษย์เพื่อที่จะพอพระทัยพระเจ้า (ปฐมกาล 2:25; 3:7)¹⁶ การปกปิดร่างกายเป็นการพยายามที่จะปรับเข้าหาความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระองค์ แต่นั่นเป็นวิธีการของมนุษย์ พระเจ้าจำเป็นต้องปฏิเสธการแก้ไขของเขา

ความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าไม่ได้รับการพอพระทัยโดยความชอบธรรมอันต่ำต้อยของมนุษย์ แม้เป็นการกระทำที่น่าอับอายที่สุดของมนุษย์ ก็ยังไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า (อิสยาห์ 64:6; ทิตัส 3:5) เนื่องจากพระเจ้าไม่สามารถประนีประนอมพระลักษณะของพระองค์ พระองค์จึงต้องปฏิเสธมนุษย์และการกระทำของเรา พระลักษณะของพระองค์จะให้เรามีความสัมพันธ์กับพระองค์ตามเงื่อนไขของพระองค์เท่านั้น

ทั้งอาดัมและผู้หญิงได้เลือกที่จะกบฏต่อพระเจ้าซึ่งทำให้ทั้งสองคนรับธรรมชาติบาป และกลายเป็นคนบาป แต่การกระทำบาปของอาดัมและภรรยาไม่เหมือนกัน คือ ผู้หญิงถูกหลอก แต่ผู้ชายกระทำบาปอย่างจงใจ และรู้ตัว

“และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกหลง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกหลงจึงได้ละเมิด” (1 ทิโมธี 2:14)

การกระทำบาปโดยรู้ตัว (sin of cognizance) ทำให้ผู้ชายเป็นฝ่ายสืบทอดธรรมชาติบาปถึงลูกหลาน ผ่านอสุจิในเวลาปฏิสนธิของอสุจิและไข่ (โรม 5:12) ธรรมชาติบาปของอาดัมกลายเป็นธรรมชาติบาปของเรา ด้วยวิธีการกำเนิดของพระเยซูคริสต์ผ่านทางหญิงพรหมจารี เราจึงสามารถสรุปได้ว่าเพศชายเป็นเพศที่สืบทอดธรรมชาติบาป (อิสยาห์ 7:14; ลูกา 1:26-37)

¹⁶ ความดีของมนุษย์คือการกระทำใดๆ ของผู้ที่ไม่เชื่อ หรือ ผู้ที่เชื่อ ซึ่งทำจากการอยู่ภายใต้การควบคุมด้วยธรรมชาติบาป และภายในระบบโลกของซาตาน ความดีของมนุษย์ และความชั่วร้ายเป็นผลลัพธ์จากการตายฝ่ายวิญญาณ หรือ การอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ความดีของมนุษย์เป็นกลอุบายที่ซาตานสร้างขึ้นมา ดู R. B. Thieme, Jr., *The Integrity of God* (1998) หน้า 63-64

ในฐานะเป็นผู้ปกครองโลกและผู้แทนของมนุษยชาติ การตัดสินใจของอาดัมที่จะกระทำบาปเป็นการตัดสินใจแทนมนุษย์ทุกคน ทุกคนจึงเป็นคนบาปผ่านทางอาดัม (โรม 5:12, 14-15)¹⁷ ในเวลาที่เราเกิดมานั้น บาปดั้งเดิมของอาดัมถูกใส่ไว้ (imputed) กับธรรมชาติบาปซึ่งมีอยู่ในโครงสร้างของเซลล์ในร่างกาย บาปดั้งเดิมของอาดัมกลายเป็นบาปของเราด้วย เราจึงถูกพิพากษาจากพระเจ้า ไม่ใช่เพราะบาปส่วนตัวของเราซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงไถ่ให้เราแล้วที่ไม่กางเขน แต่เป็นเพราะบาปแรกที่อาดัมได้กระทำ

ด้วยเหตุนี้เราเกิดมาบนโลกโดยมีชีวิตฝ่ายร่างกาย แต่ได้ตายฝ่ายวิญญาณ คือ เราถูกแยกออกจากพระเจ้าตั้งแต่เกิด และไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับพระองค์ เราได้เกิดมาในตลาคทาตแห่งบาป ด้วยว่าเราตายฝ่ายวิญญาณและเสื่อมทรามจากพระสิริของพระเจ้า เราจึงไม่สามารถไถ่ตัวเองหรือผู้อื่นจากตลาคทาตได้ คนที่เป็นอิสระเท่านั้นที่จะสามารถไถ่ทาสได้ และมีเพียงผู้เดียวซึ่งได้เกิดมาบนโลกโดยอยู่นอกเหนือจากตลาคทาตแห่งบาป คือพระเยซูคริสต์นั่นเอง!

การประสูติอย่างอัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงไม่มีบาป

พระเยซูคริสต์ทรงประสูติตามเชื้อสายของผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชาย (ปฐมกาล 3:15)¹⁸ พระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์ทางชีวภาพ เพื่อที่จะบรรลुพระสัญญาว่า พระผู้ช่วยให้รอด ผู้ซึ่งไม่มีบาป จะมาทางเชื้อสายของผู้หญิง¹⁹ พระผู้ช่วยให้รอดจำเป็นต้องบังเกิด

¹⁷ การที่เราอยู่ในอาดัมโดยกำเนิด (หรือตามศาสนศาสตร์ภาษาอังกฤษเรียกว่า *seminally in Adam*) ถูกถือว่ามีมนุษย์ทุกคนมีส่วนในบาปดั้งเดิมของอาดัม และเสื่อมทรามจากจากพระสิริของพระเจ้าเหมือนอาดัม

¹⁸ ดู R. B. Thieme, Jr., *Heathenism* (2001), หน้า 11-12

¹⁹ ในการ *meiosis* (การแยกเซลล์) แห่งระบบการให้กำเนิดของผู้ชาย โครโมโซมทั้ง 23 อันที่มีอยู่ในอสุจิจะประกอบด้วยธรรมชาติบาป แต่ในการ *meiosis* แห่งระบบการให้กำเนิดของผู้หญิง

โดยไม่มีธรรมชาติบาป และบังเกิดมาภายนอกตลาคทาตแห่งบาป พระองค์จึงไม่สามารถมีบิดาเป็นมนุษย์ เหตุฉะนั้น การประสูติโดยหญิงพรหมจารีเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ทั้งโยเซฟ และ มารีย์มีธรรมชาติบาป แต่เนื่องจากร่างกายของพระคริสต์ไม่ได้ปฏิสนธิด้วยอสุจิของมนุษย์ พระเยซูคริสต์ ไม่ได้มีธรรมชาติบาป (ลูกา 1:26-37)

เพราะฉะนั้น พระเยซูคริสต์ได้บังเกิดด้วยร่างกายของมนุษย์ แต่ปราศจากธรรมชาติบาป และบาปดั้งเดิมของอาดัม (no imputation of Adam's sin) พระองค์ทรงบังเกิดโดยมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ นี่คือการบังเกิดอย่างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะพระองค์! พระองค์ยังมีเสรีทางความคิดเหมือนเรา (*volition*) ซึ่งได้รับการทดลองหลายครั้งในชีวิตของพระองค์ (มัทธิว 4:1-11, ฮีบรู 4:15) แต่พระองค์ไม่ได้กระทำบาปสักครั้ง ซึ่งเป็นชีวิตที่มีเอกลักษณ์เฉพาะพระองค์! อัดัมถูกทรงสร้างโดยมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ แต่เพราะเสรีทางความคิดของเขาได้เลือกกระทำบาป และได้ตายฝ่ายวิญญาณ พระเยซูคริสต์ คือ “อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลัง” (1 โครินธ์ 15:45) เป็นผู้เดียวที่เคยเกิดมาพร้อมชีวิตฝ่ายวิญญาณและไม่เคยกระทำบาป แต่อย่างไรก็ตามพระองค์ยังทรงโปรดเลือกที่จะเสด็จยังไม้กางเขนและตายฝ่ายวิญญาณในฐานะเป็นคนกลางของเรา

เนื่องจากการบังเกิดอย่างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะพระองค์ และชีวิตที่ปราศจากความบาป พระเยซูคริสต์ เป็นเพียงผู้เดียวที่เหมาะสมที่จะไถ่เราจากตลาคทาตแห่งบาป พระองค์เป็นผู้เดียวที่ได้พอพระทัยพระเจ้าพระบิดา เนื่องจากความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ทรงสมบูรณ์แบบ และการทรงสิ้นพระชนม์แทนเราได้พอพระทัยความชอบธรรม และความยุติธรรมของพระเจ้า มนุษย์ทุกคนจึงสามารถรอดโดยเชื่อในพระเยซูคริสต์

ธรรมชาติบาปถูกทิ้งไปกับ *polar bodies* ซึ่งทำให้ไข่ของผู้หญิง (*ovum*) ผลัดขึ้นมาโดยปราศจากธรรมชาติบาป อย่างไรก็ตาม เมื่อไข่ถูกผสมด้วยอสุจิ ก็เป็นมลทิน และผลักต้นธรรมชาติบาปถึงมนุษย์โดยอยู่ในทุกเซลล์ของร่างกายของมนุษย์ เว้นแต่ ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ (ดู R. B. Thieme, Jr., *The Integrity of God* (2001), หน้า 49-53

พระโลหิตของพระคริสต์ในสมัยพระคัมภีร์

ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ตั้งแต่บาปแรกของอาดัมจนถึงวันสุดท้ายของยุค 1,000 ปีของพระคริสต์ (คือวันสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์) มีเพียงทางเดียวซึ่งจะนำมนุษย์ถึงความรอด คือ ด้วยความเชื่อเท่านั้น และในพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียว (ยอห์น 14:6; กิจการ 4:12)²⁰ ผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ได้มองข้างหน้าถึงการเสด็จมาของพระผู้ช่วยรอด เหมือนกับผู้เชื่อที่มาทีหลังได้มองกลับไปถึงไม้กางเขน แต่ผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ก่อนพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนสามารถรับความรอดจากเหตุการณ์ที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นได้อย่างไร?

“พระเจ้า [พระบิดา] ได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาญาโดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ [การทรงสิ้นพระชนม์ของพระองค์] เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ [พระบิดา] เพราะในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย [เป็นการเลื่อนเวลาของการพิพากษาลงโทษบาป] พระองค์ได้มองข้ามบาปที่ขึ้นมาก่อน [ก่อนการพิพากษาลงโทษบาปที่ไม้กางเขน]” (โรม 3:25)

ข้อนี้ทำให้รู้ว่าพระเจ้าทรงเลื่อนเวลาการพิพากษาลงโทษบาปจนถึงเวลาแห่งไม้กางเขน พระองค์ทรง “มองข้าม” (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “passed over”) บาปที่เกิดขึ้นก่อนไม้กางเขน โดยทรงรอถึงการครบกำหนดเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาลงโทษพระบุตรของพระเจ้าสำหรับบาปทุกประการของมนุษยชาติ (โรม 5:6) หลังจากช่วง

²⁰ ยุคพันปีของพระคริสต์ คือเวลาหนึ่งพันปีซึ่งเริ่มต้นด้วยการเสด็จยังโลกครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์จะทรงกระทำพระสัญญาต่อคนอิสราเอลให้สำเร็จ จะทรงครองจากบัลลังก์แห่งดาวิด และจะทรงตั้งสันติภาพ และสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบบนโลก (อิสยาห์ บทที่ 11; บทที่ 35; บทที่ 65:17-25)

สามชั่วโมงซึ่งพระเยซูรับการพิพากษาลงโทษแทนเราที่ไม้กางเขน พระราชกิจแห่งความรอดนั้นได้สำเร็จแล้วซึ่งได้ส่งผลแก่มนุษย์ทุกคน ไม่ว่าเขามีชีวิตในอดีต ปัจจุบัน หรือ อนาคต

ตลอดทั้งเวลาของประวัติศาสตร์ ไม่เคยมีผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ได้รับโอกาสที่จะเชื่อในพระผู้ช่วยให้รอด²¹ พระคัมภีร์กล่าวถึงอับราฮัมว่า

“ท่านเชื่อในพระเจ้า [พระเยโฮวาห์ ในที่นี้หมายถึงบุคคลที่สองแห่งตรีเอกานุภาพ]²² และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐมกาล 15:6; โรม 4:3)

พระเจ้าทรงประทานพระกิตติคุณแก่ผู้ที่จะเชื่อในพระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าเป็นยุคไหน หรืออยู่ที่ไหนก็ตาม

ตั้งแต่บาปแรกในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ จนถึงไม้กางเขน การถวายเครื่องสัตวบูชาถูกนำมาใช้เพื่อเป็นการสอนถึงพระผู้ช่วยให้รอดผู้ซึ่งจะเสด็จมาในอนาคต ในสมัยของโมเสสการถวายเครื่องสัตวบูชาเหล่านี้มีรายละเอียดมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นเครื่องมือในการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับความรอด และการตั้งต้นใหม่มากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้น เลือดเป็นภาพที่แสดงถึงการทรงไถ่บาปโดยพระผู้ช่วยให้รอดตั้งแต่สมัยอาดัมกับเอวา

²¹ ดู R. B. Thieme, Jr., *Heathenism*

²² พระผู้เป็นเจ้าได้รับการเปิดเผยในพระคัมภีร์เดิมผ่านคำศักดิ์สิทธิ์ ว่า יְהוָה Yaweh (ยาเวห์) ซึ่งในกรณีนี้เป็นพระนามที่ชาวฮีบรูมักจะใช้เรียกบุคคลที่สองแห่งตรีเอกานุภาพ แต่ในบริบทอื่นสามารถอ้างถึงพระเจ้าพระบิดาหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นกัน ด้วยการเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ชาวฮีบรูนั้นไม่เคยออกเสียงพระนามนี้ แต่จะใช้คำว่า יְהוָה (อาโดไน) แทน

เครื่องสัตวบูชา

ก่อนที่พระคริสต์จะทรงสิ้นพระชนม์ฝ่ายวิญญาณแทนเราบนไม้กางเขน พระเจ้าทรงตั้งพิธีการต่างๆ ไว้เพื่อเป็นการนมัสการและเป็นเครื่องมือในการสอน ตั้งแต่การฆ่าสัตว์ตัวแรกหลังจากการกระทำบาปของอาดัม (ปฐมกาล 3:21) ซึ่งต่อด้วยการถวายเครื่องสัตวบูชาภายในครอบครัวและอย่างเป็นการส่วนตัว (ปฐมกาล 4:4; 8:20; 22:1-14), การถวายเครื่องสัตวบูชาด้วยปุโรหิตเผ่าเลวี(เลวีนิติ บทที่ 1-5) และ การถวายพิเศษในวันเทศกาลบริสุทธี (เลวีนิติ บทที่23) ในสมัยพระคัมภีร์เดิม การที่มีเลือดไหลจากสัตว์ที่บูชาเป็นภาพเล็งถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาในอนาคต²³ ชีวิตของสัตว์อยู่ในเลือด การมีเลือดของสัตว์ซึ่งไม่มีคำหนีไหลออกมาในพิธีบูชา จึงเป็นภาพที่เหมาะสมมากในการแสดงถึงการสละชีวิตหนึ่งแทนอีกชีวิตหนึ่ง คำว่า “ชีวิตของเนื้อหนัง (*נפש* - *เน-พิช*) อยู่ในเลือด” (เลวีนิติ 17:10-14) หมายถึงชีวิต

ของสัตว์ที่ถูกนำมาถวายเป็นเครื่องบูชา คำว่า *เน-พิช* ในภาษาฮีบรู มีความหมายว่า *ชีวิต* หรือ *จิตใจ* แต่ถ้าหากพูดถึงสัตว์ คำนี้จะต้องหมายถึง *ชีวิต* หากพูดถึงมนุษย์ คำว่า *เน-พิช* หมายถึง *จิตใจ* หรือ *ชีวิตภายใน* (ปฐมกาล 2:7)²⁴ ดังนั้น เนื่องจากสัตว์ไม่มีจิตใจ แหล่งชีวิตของมันจึงต้องอยู่ในเลือด

²³ ดู R. B. Thieme, Jr., *Levitical Offerings* (1973)

²⁴ จิตใจ คือพระฉายาของพระเจ้าซึ่งสำแดงอยู่ในมนุษย์ (ปฐมกาล 1:26-27 เปรียบกับ 2:7) ดู R. B. Thieme, Jr., *The Origin of Human Life* (1993), 3-7

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมของคำ *เน-พิช* *nepesh* ขอแนะนำศึกษา Francis Brown, S.R. Driver, and Charles A. Briggs, *A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament* (Oxford:Clarendon Press, 1951), หน้า 659, U Cassuto, *A Commentary of the book of Genesis*, แปลโดย Israel. Abrahams (Jerusalem: Magnes Press, The Hebrew University, 1961) 1:106; Vine, *Vines Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson, Inc., 1985), หน้า 237-38

อย่างไรก็ตาม ศูนย์กลางชีวิตของมนุษย์อยู่ที่จิตใจซึ่งอยู่ในร่างกาย ถึงแม้มนุษย์จะตายเพราะขาดเลือด เขาได้ตายเพราะจิตใจได้ไปจากร่างกาย เนื่องจากร่างกายทนกับการขาดเลือดนั้นไม่ไหว เพราะฉะนั้น ชีวิตของมนุษย์ได้สิ้นสุดลงเมื่อจิตใจถูกแยกออกจากร่างกาย (ส่วนผู้เชื่อซึ่งได้รับวิญญาณของมนุษย์ในเวลาเชื่อในพระคริสต์ วิญญาณของเขาก็จะถูกแยกออกจากร่างกายเป็นเวลาเดียวกัน)²⁵

จิตใจ ซึ่งไม่มีสสาร (immaterial) ประกอบด้วย การคิด (mentality), เสรีภาพในการตัดสินใจ (volition), การสำนึกว่าตนมีชีวิต (self-consciousness) และการสำนึกถึงความดีและความชั่ว (conscience) ทั้งหมดนี้ได้แสดงหน้าที่ของมันผ่านการคิดในสมอง²⁶ เมื่อสมองหยุดทำงานแล้ว นั่นหมายความว่าจิตใจไม่อยู่ในร่างกายแล้ว เพราะฉะนั้น การวัดคลื่นไฟฟ้าในสมอง (EEG) เป็นการวัดชีวิตหรือความตายที่แท้จริง ไม่ใช่การวัดคลื่นไฟฟ้าในหัวใจ (EKG) บางครั้งหัวใจได้หยุดทำงานสนิท แต่จิตใจยังอยู่ในร่างกาย เมื่อแพทย์ได้กระตุ้นด้วยไฟฟ้า, ใช้การนวด หรือวิธีอื่นๆ หัวใจก็ยังสามารถทำงานต่อไปได้ แต่ในกรณีที่ EEG ได้แสดงว่าไม่มีไฟฟ้าเคลื่อนไหวในสมอง นั่นเป็นการยืนยันว่าจิตใจได้ออกไปจากร่างกายแล้ว ถึงแม้หัวใจอาจจะยังทำงานอยู่

ส่วนสัตว์นั้น ชีวิตของมันได้สิ้นสุดลงเมื่อเลือดได้ไหลออกจากร่างกาย และอวัยวะภายในร่างกายหยุดทำงาน ดังนั้น เลือดของแพะ, ลูกแกะ, นกพิราบ และ นกเขา ที่ถูกนำมาใช้ในการบูชา จึงเป็นชีวิตของสัตว์เหล่านั้น ซึ่งไหลออกจากร่างกายของมัน หลังจากถูกเชือดคอแล้ว การเชือดคอก็มักจะทำให้เลือดพุ่งออกมาในตอนแรก แล้วจะ

²⁵ ในชีวิตของผู้เชื่อทุกคนประกอบด้วยสามส่วน ได้แก่ ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณของมนุษย์ (1 เธสะโลนิกา 5:23; ฮีบรู 4:12) วิญญาณของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระเจ้าเพื่อที่ผู้เชื่อจะสามารถเข้าใจในความรู้ฝ่ายวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:12) พระเจ้าทรงประทานวิญญาณมนุษย์แก่ผู้เชื่อในเวลาที่เขาเชื่อในพระเยซูคริสต์ ดู R. B. Thieme, Jr., *The Barrier*, 8-10.

²⁶ ดู R. B. Thieme, Jr., *The Plan of God* (1992), 5-7.

ไหลออกมาเรื่อยๆจนกระทั่งหัวใจหยุดเต้น ซึ่งแสดงว่าสัตว์ตัวนั้นได้ตายแล้ว หลังจากนั้นคนทำพิธีได้เก็บเลือดเพื่อนำมาใช้ในพิธีกรรมอย่างละเอียด ซึ่งเป็นภาพแสดงถึงพระราชกิจความรอดของพระคริสต์ พิธีกรรมเหล่านี้ ซึ่งรับการอธิบายจากผู้ประกอบพิธีในเวลาทำ เป็นภาพที่สื่อถึงเหตุการณ์จริงซึ่งจะเกิดขึ้นที่ไม้กางเขน เลือดของสัตว์เป็นสื่อการสอนที่เหมาะสมและสมบูรณ์แบบที่สุด

ถึงคนที่เห็นพิธีกรรมไม่สามารถนึกภาพว่าการทรงพิพากษาจริงในอนาคตจะมาในรูปแบบไหน แต่การตายของสัตว์เป็นภาพที่ติดตา! สัตว์บนแท่นบูชาเล็งถึงพระคริสต์บนไม้กางเขน การตายของสัตว์ได้เล็งถึงการตายฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์ เครื่องสัตว์บูชาเป็นเพียงแค่เงา ซึ่งเป็นการเล็งถึงความจริงแห่งไม้กางเขน

“กฎของโมเสสเป็นแค่เงาของสิ่งๆที่กำลังจะมาถึง มันไม่ใช่ของจริง ดังนั้นกฎของโมเสสที่สั่งให้คนต้องเอาเครื่องบูชาแบบเดิมๆมาถวายพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกในทุกๆปีนั้น ไม่มีวันทำให้คนที่มาเข้าเฝ้าพระเจ้าสมบูรณ์แบบได้” (ฮีบรู 10:1)

การถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นส่วนหนึ่งในกฏบัญญัติของโมเสส ไม่ใช่วิธีการรอด ไม่มีใครได้รอดเพราะกระทำตามกฏบัญญัติ ไม่ว่าพุดถึงพระบัญญัติ 10 ประการ หรือ กฏสังคมและบ้านเมือง (คือ หลักธรรมที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข The Laws of Divine Establishment) หรือพิธีกรรมที่เกี่ยวกับความรอดและชีวิตฝ่ายวิญญาณ²⁷ พิธีกรรมเหล่านี้ไม่ได้นำความรอดมาถึงผู้กระทำ แต่เป็นการทบทวนซ้ำๆ (repetition) ซึ่งเตือนชาวฮีบรูให้จำว่าเขาเป็นคนบาป และสอนเขาให้เห็นคุณค่าของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และการกระทำอันสมบูรณ์แบบของพระองค์

ทำไมต้องมีการหลั่งเลือดด้วย? เหตุใดพระองค์ทรงตั้งพิธีกรรมที่สะท้อนขวัญเช่นนี้? คำตอบคือ พระองค์ต้องการให้มนุษย์สำนึกถึงค่าไถ่อันสูงส่งในการลบ

²⁷ ดู R. B. Thieme, Jr., *The Divine Outline of History*, 32-34, 40, 61-63.

ล้างบาป ความโหดร้ายของพิธีการถวายบูชาของปุโรหิตเลวีถูกสร้างขึ้นมาจากเพื่อให้คนเห็นได้ชัดถึงและสำนึกถึงความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระเจ้าซึ่งไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระเจ้าต้องได้รับการพอพระทัย พระองค์ไม่สามารถประนีประนอมต่อพระลักษณะของพระองค์เอง ทุกอย่างทีพระองค์ทรงกระทำจะต้องถูกต้อง และจะต้องตรงกับมาตรฐานของพระองค์เสมอ เนื่องจากบาปของมนุษย์ถือเป็นการกบฏต่อมาตรฐานของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์จำเป็นจะต้องพิพากษาลงโทษบาปนั้น

การตายอย่างโหดเหี้ยมของสัตว์ซึ่งไม่ได้กระทำให้คิดใดๆได้ลบความรู้สึกอ่อนไหวซึ่งผู้เชื่ออาจมีเมื่อระลึกถึงความรอด และให้เขาเห็นภาพจริงถึงมาตรฐานอันสูงสุดของพระเจ้า การตายของสัตว์ทำให้ผู้เห็นต้องเข้าใจถึงค่าไถ่ที่ต้องจ่ายในการพอพระทัยความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระเจ้า พระเยซูคริสต์จะทรงไถ่ค่าจ้างความบาปซึ่งความยุติธรรมของพระเจ้าทรงเรียกร้อง พระคริสต์จะทรงถูกทรมานในฐานะเป็น “ลูกแกะของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” (1 ยอห์น 1:29)

การถวายผ่านปุโรหิตเลวี

“จงพุดกับคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า เมื่อคนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชา (צֶבַח *คาบัน*) มาถวาย (צָרַב *คาร์รับ*) พระเยโฮวาห์ ให้หน้าสัตว์เลี้ยงอันเป็นเครื่องบูชาของท่านมาจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ” (เลวีนิติ 1:2)

ถึงแม้ว่าชาวฮีบรูทุกคนสามารถเรียนรู้จากการที่ผู้อื่นจะนำเครื่องบูชามาทำพิธี แต่ชาวฮีบรูทุกคนนั้นมีความรับผิดชอบที่จะนำเครื่องบูชามาถวายเป็นการส่วนตัวเช่นกัน คำว่า ‘นำมาถวาย’ แปลมาจากคำกริยาในภาษาฮีบรู คือ คำว่า *คาร์รับ* ซึ่งมีความหมายว่า *เข้าใกล้* หรือ *เข้าถึง* ในข้อเดียวกันมีคำนามว่า *คาบัน* (เครื่องบูชา) ซึ่งมาจากราก

ศัพท์อันเดียวกับคำกริยาว่า *คาร์บ* ในภาษากรีกมีคำว่า *คอบัน* ซึ่งเป็นคำทับศัพท์จาก *คาบัน* (มาระโก 7:11) ทั้ง *คาบัน* ในภาษาฮีบรู และ *คอบัน* ในภาษากรีก พูดถึงวิธีการที่จะเข้าใกล้พระเจ้า การถวายเครื่องบูชาทางพิธีกรรมของปุโรหิตเลวีได้แสดงถึงพระราชกิจของพระคริสต์ ซึ่งทรงโปรดให้หนทางแก่เราในการรับความรอดผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (กิจการ 4:12)

ในการถวายเครื่องบูชาทั้ง 5 พิธีกรรมตามพิธีของปุโรหิตเลวีที่มีอยู่ในธรรมบัญญัติของโมเสส มี 4 จาก 5 พิธีกรรมซึ่งสั่งให้มีเลือดไหลออกจากเครื่องสัตวบูชา (เลวีนิติ บทที่ 1-6) การถวายเครื่องบูชาไถ่บาป (sin offering : เลวีนิติ 4:2-25) และการถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด (trespass offering : เลวีนิติ 5:1-6:7) ได้แสดงถึงพระราชกิจของพระคริสต์ที่เกี่ยวกับการตั้งต้นใหม่ (rebound) หลังจากที่ผู้เชื่อได้กระทำบาป (1 โยห์น 1:7-10) ส่วนอีก 3 พิธีกรรมที่เหลืออยู่นั้น ได้สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรอดอย่างเจาะจง ได้แก่ การถวายเครื่องเผาบูชา (burnt offering เลวีนิติบทที่ 1) ซึ่งเน้นพระราชกิจของพระคริสต์ในการลบล้างบาปของเรา (propitiation); การถวายธัญญาบูชา(พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษบางฉบับใช้คำว่า gift offering : เลวีนิติบทที่ 2) ได้สอนถึงเรื่องการลบล้างบาปเช่นเดียวกัน แต่การถวายอย่างนี้โดยปราศจากเลือดได้แสดงถึงความสมบูรณ์แบบของความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ นอกจากนั้น ยังมีการถวายสันติบูชา (peace offering : เลวีนิติบทที่ 3) ซึ่งมีเลือดของสัตว์ไหลออกมา แต่การถวายแบบนี้ได้เน้นหลักคำสอนพระคัมภีร์แห่งการกลับคืนดีกับพระเจ้า²⁸

²⁸ ดู R. B. Thieme, Jr., *Levitical Offerings*.

เครื่องบูชาที่ถูกนำมา	ได้เสด็จถึง
การถวายเครื่องเผาบูชาด้วยไฟ	ความรอด การลบล้างบาป พระราชกิจของพระคริสต์
การถวายธัญญาบูชา (ไม่มีเลือด)	ความรอด การลบล้างบาป ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์
การถวายสันติบูชา	การกลับคืนดีกับพระเจ้า
การถวายเครื่องบูชาไถ่บาป	การตั้งต้นใหม่
การถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด	การตั้งต้นใหม่

การถวายเครื่องบูชาของปุโรหิตเลวี

การถวายเครื่องเผาบูชา

การถวายเครื่องเผาบูชา แสดงถึงความรอดผ่านการมีเลือดไหลสามารถมาจากสามแหล่งด้วยกัน ได้แก่ “ฝูงวัว” (เลวีนิติ 1:2-9) “ฝูงแพะแกะ” (เลวีนิติ 1:10-13) หรือ “นกเขา หรือ นกพิราบ” (เลวีนิติ 1:14-17) สัตว์แต่ละประเภทนั้นได้เสด็จถึงแง่มุมที่ต่างกันไปของการทรงไถ่บาป ในทุกกรณีสัตว์ที่ถูกนำมาถวายต้องเป็น “ตัวผู้ที่ไม่มิตำหนิ” เหมือนกับพระเยซูคริสต์ (เลวีนิติ 1:3;10) เนื่องจากมีสัตว์หลายชนิดตามนี้ แม้คนที่ยากไร้ที่สุดยังสามารถถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เป็นการทรงจัดเตรียมที่ให้เราเห็นถึงพระคุณของพระเจ้า

ชาวอิวซึ่งเชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้นำเครื่องเผาบูชามาถวายโดยเป็นการตัดสินใจจากความคิดเสรีที่จะทำ เพื่อเป็นการแสดงความเชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาได้มองเห็นพระเมสสิยาห์ที่จะมาในอนาคต โดยเข้าใจว่าเลือดของสัตว์นั้นเป็นเพียงแต่ “เงาของสิ่งดีที่จะมาข้างหน้า” อย่างไรก็ตาม พิธีถวายสัตวบูชาไม่มี

ความหมายสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อเพราะว่าการทำพิธีโดยปราศจากความจริงไม่มี
ความหมาย

วัวที่เอามาจากฝูงวัวเป็นภาพเล็งถึงการรับใช้ของพระคริสต์ในอนาคาคคือ “ผู้รับใช้
(ที่)ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์” (ฟิลิปปี 2:7c) วัวที่ปราศจากตำหนิได้เล็งถึง
พระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์และการที่พระองค์ทรงสละพระชนม์ทั้ง
ที่ไม่มีตำหนิ ซึ่งเป็นการพอพระทัยพระบิดา (อิสยาห์ 53:9; มัทธิว 26:39, 42; ฮีบรู
9:14; 10:1-14)

วัวที่หนุ่มและแข็งแรงจะถูกนำไปยังประตูพลับพลาชุมนุม (tent หรือ
tabernacle of meeting) ผู้ที่นำเครื่องบูชามาได้วางมือบนหัวของสัตว์ ซึ่งเป็น
สัญลักษณ์ว่าสัตว์ได้รับบาปมาจากผู้นั้น เหมือนกับ “...ผู้ที่ไม่มีบาป ให้บาปเพราะ
เห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

“ให้เขาเอามือวางบนหัวสัตว์ซึ่งเป็นเครื่องเผาบูชานั้น และเครื่องเผา
บูชานั้นจะเป็นที่ทรงโปรดปราน [גַּרְזָא רִיתְזָא] เพื่อทำการลบล้าง [אָבַח
קַא-פָּאַר] มลทินของผู้นั้น” (เลวีนิติ 1:4)

“จะเป็นที่ทรงโปรดปราน” มาจากคำกริยา *רִיתְזָא* ซึ่งในรูปแบบภาษา niph'al
stem (*นิฟเฟล-สเต็ม*) ของภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “พระเจ้าจะทรงรับด้วยความ
ยินดี” ส่วนคำว่า *קַא-פָּאַר* นั้น มีความหมายว่า *ปกคลุม, กลบ หรือ ลบล้าง* บาปของ
เรา ในรูปแบบ *เพียล* (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า intensive) ได้เน้นความสำคัญของการ
กระทำนั้น คือความสำคัญในการที่พระคริสต์จะต้องสิ้นพระชนม์แทนเรา

หลังจากที่ถือว่าสัตว์ได้ “รับบาป” ของผู้นั้นแล้ว ผู้กระทำพิธีจะเชือดเส้นเลือด
ใหญ่ที่คอของวัวด้วยมีดคม ซึ่งจะทำให้เลือดพุ่งออกมากกระเด็นโดนทั้งผู้ที่นำวัวมา,
ผู้กระทำพิธี, แทนบูชา และพื้นบริเวณนั้น นี่เป็นภาพที่ชัดเจนซึ่งแสดงให้เห็นถึงคุณค่า
ในการมีเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาป คือ คุณค่าในการที่พระคริสต์จะทรงตายบนไม้
กางเขนเพื่อลบล้างบาปของมนุษย์ เมื่อผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้เขียนว่า “ถ้าไม่มี

โลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮีบรู 9:22) ผู้เขียนหมายถึงเลือดจาก
สัตว์ที่ต้องบูชาตามกฎบัญญัติของโมเสสซึ่งเล็งถึงการตายฝ่ายวิญญาณของพระเยซู
คริสต์ (มัทธิว 26:28)

พิธีถวายเครื่องบูชานี้จะต่อด้วยการเผาวัว²⁹

“และให้เขาถลกหนังเครื่องเผาบูชานั้นออกเสีย แล้วตัดเป็นท่อนๆและ
บุตรชายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตจะก่อไฟที่แท่น และเรียงฟืนบนไฟ
และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะวางท่อนเนื้อ หัว และ
ไขมันสัตว์ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา แต่ให้เขาเอาน้ำล้าง
เครื่องในและขาสัตว์เสีย” (เลวีนิติ 1: 6-9ก)

มีวิธีการพิเศษในการจัดเครื่องในและขา ตอนแรก มันต้องถูกล้างด้วยน้ำจากขัน
ทองสัมฤทธิ์ ซึ่งมีไว้เพื่อเป็นพิธีชำระปุโรหิตตามพระบัญชาว่า “ให้อาโรนและ
บุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า” (อพยพ 30:19) เพราะทุกคนที่ “ถือสถานะของ
พระผู้เป็นเจ้า” ต้องรับการชำระให้บริสุทธิ์ (อิสยาห์ 52:11; เอเฟซัส 5:18; 26; ฮีบรู
10:22) หมายถึงต้องมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า นี่คือการสอนถึงความสำคัญในการ
สารภาพบาป คือ การตั้งต้นใหม่กับพระเจ้าต้องมาก่อนการนมัสการพระองค์ทุกครั้ง
หลังจากการทำการชำระแล้ว ส่วนที่เหลือนั้นถูกเผาไป

“แล้วปุโรหิตจึงเผาของทั้งหมดบนแท่นเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วย
ไฟ เป็นกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์” (เลวีนิติ 1: 9ข)

²⁹ ดู R. B. Thieme, Jr., *Levitical Offerings*. 12-23.

การเผาเป็นภาพแสดงถึงการพิพากษาลงโทษบาปของเราในพระเยซูคริสต์ จาก การเผาแห่งการพิพากษาลงโทษ ควันที่ออกมาเป็น “กลิ่นหอม” แต่พระบิดา ซึ่งคำนี้ ให้เราทราบว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยกับพระราชกิจของพระคริสต์

การถวายแกะและแพะได้สอนเรื่องความรอดเช่นเดียวกัน สัตว์ทุกชนิดที่ชาวียว ถวายแต่พระเจ้าตามธรรมเนียมได้ถูกถือว่ารับบาปของผู้ที่ถวายนั้น และถูกประหาร ชีวิตเพื่อเป็นการแสดงถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์แทนเรา แกะและแพะ ได้เน้นเรื่องที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้เดียวที่มีคุณสมบัติที่จะแบกบาปของเรา (เลวีนิติ 1:10; ยอห์น 1:29); ส่วนนกเขา มีนักศาสนศาสตร์บางคนได้ให้คำอธิบายว่า นกเขา เป็นสัญลักษณ์ถึงพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบ³⁰ และเป็นมนุษย์ ที่สมบูรณ์แบบ (Jesus Christ in hypostatic union) และนกพิราบได้เน้นการทรงเสด็จ ขึ้นสวรรค์ของพระองค์หลังจากพระราชกิจในการทรงไถ่บาปเสร็จสมบูรณ์แล้ว³¹

“โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ฝ่าย ปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชาอย่าง เดียวกันมาถวายเรื่อยๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสีย ไม่ได้เลย ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาป เพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ ของพระเจ้า (ฮีบรู 10:10-12)

³⁰ ดู R. B. Thieme, Jr., *Christian Integrity* (2002), 212-16; *The Divine Outline of History*, 37-39.

³¹ ผู้เชื่อทุกคนที่ตายไปก่อนที่พระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์หลังจากที่เป็นขึ้นมาจากความตาย ใน เวลานั้นพวกเขาได้เข้าสู่สวรรค์พร้อมกับพระองค์ ในขณะที่ผู้เชื่อในสมัยพระคัมภีร์เดิมนั้นอาศัย อยู่ในกายชั่วคราว แต่จะได้รับการนิรันดรเมื่อพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาบังโลกเป็นครั้งที่สอง

การที่พระเยซูทรงรับตำแหน่งประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าได้พิสูจน์ ว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นไม่กางเขนได้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า ด้วย ว่าพระบิดารับการพอพระทัยถึงขั้นนิรันดรจากงานครั้งเดียวของพระคริสต์ ตำแหน่ง ของพระคริสต์นั้นเป็นการรับรองว่า ผู้เชื่อทุกคนจะเป็นขึ้นจากความตายและมีชีวิต กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ (ยอห์น 11:25)

พระเยซูคริสต์ ทรงรับพระพิโรธที่พระเจ้าทรงมีต่อบาปของคุณ, ผม และของ มนุษย์ทุกคน รวมถึงชาวียวทุกคนที่เคยถวายเครื่องบูชาให้แก่พระเจ้า โดยพระองค์ ต้องทรงทนทุกข์กับการทรมานที่เจ็บปวดที่สุดเท่าที่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ ในช่วงเวลา 3 ชั่วโมงสุดท้ายที่พระองค์ทรงอยู่บนไม้กางเขน ชาวียวในสมัยพระ คัมภีร์เดิมได้รู้จักภาพนี้ผ่านการเห็นความทรมานของสัตว์บูชาที่เสียเลือดไป และจาก รายละเอียดในการทำพิธีกับเลือดจากสัตว์นั้น เป็นพิธีที่ถูกตั้งขึ้นมาเพื่อไม่ให้เขาล้ม หลีกคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรอด

วันแห่งการลบล้างบาป

นอกจากมีการถวายสิ่งของเป็นประจำวัน และเทศกาลปีสกา, เทศกาลขนมปัง ไร้เชื้อ, เทศกาลผลแรก, เทศกาลเพ็นเทกอสต์, เทศกาลเสด็จแดร, วันแห่งการลบล้าง บาป และ เทศกาลพลับพลา (เลวีนิติบทที่ 23) แต่ละเทศกาลมีความหมายในการสอน หลักคำสอนพระคัมภีร์ แต่วันลบล้างบาปเป็นวันที่ผู้ร่วมต้องเอาจริงเอาจังที่สุด (เลวี นิติ 16; 23:26-32)

כַּיָּוֶם הַזֶּה (ยม-ฮาปิฟูริม) หรือ ยม – คิปเปอร์ มีความหมายว่า “วันปกคลุม” นี้คือวันเดียวในปีซึ่งมหาปุโรหิตสามารถเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ภายในพลับพลา (หรือพระวิหาร ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาแทนพลับพลาในภายหลัง) แม้เป็นวันลบล้างบาป แต่เขายังไม่สามารถเข้าไปจนกระทั่งเขาได้บูชาวัวหนุ่มที่แทนบูชาทองสัมฤทธิ์เป็น การถวายสำหรับบาปส่วนตัว (เป็นการตั้งต้นใหม่) และครอบครัวของเขา เลือดจาก

วันนั้นถูกเก็บไว้ในอ่าง แล้วปุโรหิตจะนำเลือดนั้นถึงสถานบริสุทธิ์ซึ่งอยู่ด้านหลังม่านใหญ่ เมื่ออยู่ข้างในแล้ว เขาได้ไปรอยเลือดนั้นบนพระที่นั่งกรุณา (the mercy seat) ซึ่งอยู่เหนือหีบพันธสัญญา (the ark of the covenant) (เลวีนิติ 16:6-14)³²

“พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา

[ελαστηριον ฮีลาสเตรียน พระที่นั่งกรุณา] โดยความเชื่อใน

พระโลหิต (พระราชกิจ) ของพระองค์” (โรม 3:25ก)

ทั้งคำว่า “ฮีลาสเตรียน” ในภาษากรีก ซึ่งหมายความว่า “ลบล้างบาป” (โรม 3:25) และ คำว่า *καθαρ* (คาพอเร็ท) ในภาษาฮีบรู (อพยพบทที่ 25; เลวีนิติ บทที่ 16) มีความหมายตรงว่า ฝาปิด หรือ ที่ปกคลุม ซึ่งพระคัมภีร์ไทยใช้คำว่า พระที่นั่งกรุณา คือส่วนที่อยู่บนหีบพันธสัญญา³³ หีบพันธสัญญาเป็นหีบไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำและตั้งอยู่ในอภิสุทธิสถาน (Holy of Holies) คือ ชั้นข้างในแห่งพลับพลา ไม้กระถินเทศนั้นได้เสด็จถึงความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ ทองนั้นความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ รวมกันเป็นการแสดงถึงพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบ และเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ (Jesus Christ in hypostatic union)

ในหีบนั้นมีโถทองคำใส่มานา, ไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และแผ่นศิลาพันธสัญญา (ฮีบรู 9:4) สามสิ่งนี้ได้เสด็จถึงการกระทำบาปของชนชาติอิสราเอล แผ่นศิลาพันธสัญญาได้ทำให้ระลึกถึงการที่ชนชาติอิสราเอลได้กับกฎธรรมบัญญัติของโมเสสและสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อนี้แสดงถึงการปฏิเสธแผนการของพระเจ้าผ่านสิทธิอำนาจของปุโรหิตเผ่าเลวี และโถทองคำใส่มานาเป็นการเตือนให้ระลึกถึงการที่มนุษย์ได้ปฏิเสธการทรงจัดเตรียมอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

³² ดู R. B. Thieme, Jr., *Levitical Offerings*, 66-77

³³ ดู Vine, *Vines Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, 10, 405

พระที่นั่งกรุณาได้ปกปิดสิ่งที่เสด็จถึงการกระทำบาปที่อยู่ในหีบพันธสัญญา ทั้งสองด้านของฝาปิดมีรูปสลักเศวตที่ทำจากทองคำ เศวตนั้นเปรียบได้กับพระสิริของพระเจ้า โดยเฉพาะความชอบธรรม และความยุติธรรมของพระองค์ ซึ่งมองลงไปที่บาปของมนุษย์ (คือโถทองคำใส่มานา, ไม้เท้าของอาโรน และแผ่นศิลาพันธสัญญา) และได้ทรงพิพากษาบาปของเรานั้น ในวันแห่งการลบล้างบาป ซึ่งมีปีละครั้งเดียวเท่านั้น จะมีเลือดของวัวหนุ่ม (สำหรับปุโรหิตและครอบครัวของเขา) และเลือดของแพะตัวผู้ (สำหรับชนชาติอิสราเอล และ มนุษยชาติ) ถูกไปรอยไว้บนพระที่นั่งกรุณา เพื่อแสดงถึงการลบล้างบาป เมื่อความชอบธรรม และความยุติธรรมของพระเจ้าทรงทอดพระเนตรลงไปถึงพระที่นั่งกรุณา ก็จะไม่ทรงทอดพระเนตรบาปของมนุษย์ซึ่งแสดงด้วยสิ่งที่เสด็จถึงบาปที่อยู่ข้างในหีบ แต่ทรงทอดพระเนตรถึงเลือดของสัตว์บูชา ซึ่งเปรียบได้กับการลบล้างบาปโดยพระเยซูคริสต์ พิธีกรรมนี้จึงแสดงถึงการพอพระทัยความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระเจ้า

อภิสุทธิสถานเปรียบเสมือนห้องพระบัลลังก์ของพระเจ้า มหาปุโรหิตสามารถเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพราะเลือดของสัตว์บูชานั้นใด ผู้เชื่อในพระคริสต์สามารถเข้าถึงห้องพระบัลลังก์ของพระเจ้าหลังจากพระคริสต์ได้ทรงตายแทนเราบนไม้กางเขนดังนั้น เมื่อพระเยซูทรงรับการพิพากษาลงโทษเพราะบาปเราแล้ว ม่านในพระวิหารซึ่งกั้นทางเข้าไปในอภิสุทธิสถานได้ขาดไปเป็นสองท่อนตั้งแต่นตลอดล่าง (มัทธิว 27:51; มาระโก 15:38; ลูกา 23:45) การที่ม่านได้ขาดไปนั้นเป็นการแสดงว่าการทรงสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทรงทำลายกำแพงบาปที่มีระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

“ไม่ใช่โดยเลือดของแพะและเลือดของลูกวัว คือ เครื่องสัตว์บูชาสำหรับวันแห่งการลบล้างบาป แต่โดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ [ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์] เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์ [ห้องบัลลังก์ของพระบิดา] เป็นครั้งเดียวและทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา (ฮีบรู 9:12)

ในเวลาที่เราเชื่อพระเยซูคริสต์ทรงอยู่บนโลก พระองค์ไม่ได้เข้าไปในอภิปุทธิสถาน แม้แต่ครั้งเดียว แต่เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ พระองค์ทรงเข้าถึงอภิปุทธิสถานทีเดียว คือห้องบัลลังก์ของพระเจ้า (ฮีบรู 9:24) เมื่อปุโรหิตเผ่าเลวีได้เข้าถึงสถานบริสุทธิ์ในพลับพลา เขาจำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาสำหรับตนเองและครอบครัวก่อน อย่างไรก็ตาม พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตของเราไม่ได้นำสัตว์บูชาถวายเพื่อพระองค์ แต่พระองค์เองทรงนำเสนอมะโลหิตของพระองค์เองเพื่อไถ่บาปของมนุษยชาติ พระองค์เสด็จเข้าสวรรค์และประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

พิธีกรรมที่คุ้นเคยและที่ติดตาซึ่งเป็นวิธีการสอนเรื่องความรอดและการตั้งต้นใหม่ในสมัยพระคัมภีร์เดิมได้บรรลุดุจดประสงค์โดยการทรงสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ แต่เมื่อเรื่องจริงได้สำเร็จแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะทำพิธีกรรมนั้นอีกต่อไป การถวายสัตว์บูชาไม่มีความหมายหลังจากพระคริสต์ทรงไถ่บาปของเราที่ไม่กางเขน

อย่างไรก็ตาม ราวๆ ปี ค.ศ. 60 ผู้เชื่อชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็มถูกตำหนิที่เขายังนำสัตว์บูชามาถวายที่พระวิหาร การถวายนั้นเป็นการ “จริงพระบุตรของพระเจ้าอีก และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อธารกำนัล” (ฮีบรู 6:6) เนื่องจากว่าพระคริสต์ทรงเสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว นั่นถือว่าการหมิ่นประมาทพระองค์ที่ชาวยิวยังเลือกสัตว์ซึ่งตายแล้วแทนพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ การถวายสัตว์บูชาหรือพืชผลไม่มีบทบาทใดๆ ในแผนการของพระเจ้า จนกว่าจะถึงยุคพันปีของพระคริสต์ (the Millennium) (เอเสเคียล 39:17,19; 40:42; 44:11) หลังจากนั้น โดยมีพระคริสต์ทรงอยู่บนโลก การถวายบูชาจะเป็นสิ่งที่ทำให้ระลึกถึงไม้กางเขน และถวายเกียรติแด่ผู้ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ และจอมเจ้านาย และเป็นการระลึกถึงพระราชกิจอันเลิศประเสริฐของพระองค์

การตายสองประเภทของพระคริสต์

พระเยซูคริสต์ ทรงสิ้นพระชนม์ทั้งสองครั้งบนไม้กางเขน คือ พระองค์ทรงตายฝ่ายวิญญาณโดยถูกแยกออกจากพระบิดา และทรงตายฝ่ายร่างกายโดยจิตใจ (soul) และวิญญาณมนุษย์ (human spirit) ของพระองค์ทรงไปจากร่างกายของพระองค์ การตายสองประเภทของพระคริสต์ได้รับการรับรองจากพระคัมภีร์หลายข้อ เช่น ในอิสยาห์ 53:9ก เราได้พบคำว่า *มา-เวท* ซึ่งเป็นคำพหูพจน์ และมีความหมายว่า การตาย [มากกว่าครั้งเดียว ภาษาอังกฤษควรแปลว่า deaths]

“และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตาย [*มา-เวท* ซึ่งเป็นคำพหูพจน์] ของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี” (อิสยาห์ 53:9ก)

การตายสองครั้งของพระคริสต์ก็ได้รับการรับรองในพระคัมภีร์ใหม่เช่นกัน

“เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ [*θανάτος* *ซานะทอส* ซึ่งหมายถึง การตายฝ่ายวิญญาณ] ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่” (โรม 5:10)

ข้อนี้ให้เราเห็นความสัมพันธ์ระหว่างการกลับคืนดีกับพระเจ้า (reconciliation) และคำว่า *ซานะทอส* ซึ่งแปลว่า “ความตาย” พระราชกิจในการให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้านั้นได้สำเร็จก่อนที่พระเยซูทรงตายฝ่ายร่างกาย เพราะฉะนั้น คำว่า *ซานะทอส* จำเป็นต้องหมายถึงการตายฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้คำว่า *ซานะทอส* สามารถหมายถึง การตายฝ่ายร่างกาย หรือ ฝ่ายวิญญาณก็ได้ แต่ทุกครั้งที่ใช้พูดถึงพระเยซูคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่ *ซานะทอส* มีความหมายว่า *การตายฝ่ายวิญญาณของพระองค์* ในโคโลสี 1:22 คำว่า *ซานะทอส* ได้ใช้คู่กับคำว่า *กลับคืนดีกับพระเจ้า* และเป็นการพูดถึงการตายฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์เช่นเดียวกัน

“พระองค์ทรงโปรดให้ท่านคืนดีกับพระองค์ในพระกายเนื้อหนังของพระองค์โดยการตาย [ฝ่ายวิญญาณ คือ การที่พระองค์ถูกแยกออกจากพระบิดาในเวลาที่พระบิดาทรงพิพากษาลงโทษพระบุตรเพราะบาปของเรา] ของพระองค์ เพื่อท่านจะอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ อย่างเป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหา” (โคโลสี 1:21ข-22)

อย่างไรก็ตาม หากพูดถึงการตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ พระคัมภีร์ใช้อีกคำหนึ่งซึ่งปรากฏอยู่ใน โรม 1:4

“แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธานุภาพ คือ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย [νεκροσ νεκροσ] ว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (โรม 1:4)

ในทุกครั้งที่พระคัมภีร์พูดถึง “การเป็นขึ้นมาจากความตาย” ผู้เขียนใช้คำว่า νεκροσ ซึ่งต้องหมายถึงการตายฝ่ายร่างกายเสมอ เพราะฉะนั้น เมื่อเราได้อ่านว่า พระคริสต์ ‘ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย (νεκροσ) อย่างในโรม 1:4 นั้นหมายถึงการตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ ผู้เชื่อในพระคริสต์จึงมั่นใจได้ว่าเขาจะมีชัยชนะเหนือความตาย เพราะพระสัญญาว่าเราจะเป็นขึ้นจากความตายร่วมกันกับพระองค์

“จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความมั่นใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์” (1 เปโตร 1:3)

การแยกความหมายของการตายฝ่ายวิญญาณ และการตายฝ่ายร่างกายเป็นสิ่งที่สำคัญมาก อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าการตายฝ่ายร่างกายของพระองค์มีความหมาย และ

สำคัญมากในแผนการของพระเจ้า แต่การตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ไม่ได้นำความรอดมาถึงเรา เราสามารถเข้าใจความแตกต่างระหว่างการตายสองครั้งของพระคริสต์ได้อย่างชัดเจนจากการศึกษาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ไม่กางเขน ตามลำดับเวลา³⁴

การตายฝ่ายวิญญาณบนไม้กางเขน

พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขนเป็นเวลาประมาณ 6 ชั่วโมง ตั้งแต่ 9 นาฬิกา จนถึงประมาณ 15 นาฬิกา พระองค์ทรงมีชีวิตฝ่ายร่างกายตลอดเวลา แต่ระหว่างช่วงเวลา 3 ชั่วโมงตั้งแต่เที่ยงวันพระองค์ทรงตายฝ่ายวิญญาณโดยการแบกบาปทุกประการของมนุษยชาติแล้วรับการพิพากษาลงโทษโดยพระบิดา (มาระโก 15:33-34; 1 เปโตร 2:24)

ในขณะที่พระองค์ทรงไถ่ค่าจ้างบาปแทนเรา พระองค์ทรงเผยถึงการตายฝ่ายวิญญาณของพระองค์โดยรื้อว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” (มัทธิว 27:46; มาระโก 15:34; สดุดี 22:1) พระบิดาทรงกระทำอย่างนี้เพราะเหตุดังนี้ว่า

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปแทนเรา” (2 โครินธ์ 5:21ก)

เนื่องจากพระบิดาไม่สามารถแต่ต้องกับความบาป พระองค์จึงต้องทรงแยกพระองค์เองจากความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ในเวลาที่พระองค์ทรงแบกบาปของเราเพื่อถูกการพิพากษาลงโทษ

³⁴ ดู R. B. Thieme, Jr., *King of Kings and Lord of Lords* (1974), 31-40.

หลังจากการพิพากษาลงโทษนั้นเสร็จสิ้นแล้ว พระคริสต์ทรงร้องลั่นว่า τετελεσται (เททีเทเลส-ไท) “สำเร็จแล้ว!” คำว่าคำนี้เขียนในรูปแบบไวยากรณ์กาลสมบูรณ์ (perfect tense) ซึ่งมีความหมายว่า “จบสิ้น (คือจบสิ้นในอดีตและส่งผลต่อเนื่องชั่วนิรันดร์) แล้ว!” ผลนิรันดร์นั้นคืออะไร? คือ พระราชกิจในการมอบความรอดให้แก่เรา!

“เมื่อพระเยซูจึงทรงรับน้ำอุ่นเปรี๊ยะแล้ว พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” [หมายถึงพระราชกิจในการมอบความรอดให้แก่เรา] แล้วทรงก้มพระเศียรลง ปล่อยพระวิญญาณออกไป [เป็นการตายฝ่ายร่างกายของพระองค์]” (ยอห์น 19:30)

พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงร้องว่า “สำเร็จแล้ว” เพื่อให้เราทราบว่าพระราชกิจของพระองค์ทรงเสร็จสิ้นแล้ว ขอสังเกตว่าพระองค์ทรงตรัสคำนี้ก่อน ที่พระองค์ทรงตายฝ่ายร่างกาย เนื่องจากว่าพระองค์ยังมีชีวิตฝ่ายร่างกายอยู่หลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ทรงสำเร็จแล้ว นั่นหมายความว่า การตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ไม่ได้เป็นค่าไถ่บาป เราจึงสรุปได้ว่า เป็นการตายฝ่ายวิญญาณของพระองค์คือการถูกแยกออกจากพระบิดาซึ่งนำความรอดมาถึงเรา ไม่ใช่การตายฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์

การตายฝ่ายร่างกายของพระองค์

พระเยซูคริสต์ยังมีชีวิตฝ่ายร่างกายอยู่หลังจากพระราชกิจแห่งการความรอดได้เสร็จสิ้นแล้ว (ยอห์น 19:30) แต่หลังจากพันธกิจแห่งการความรอด ได้สำเร็จแล้ว พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ฝ่ายร่างกายด้วยสง่าราศีและอย่างสมเกียรติถึงที่สุด พระเยซูคริสต์ ทรงควบคุมร่างกายและความคิดของพระองค์อย่างสมบูรณ์แบบ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกทรมานทั้งฝ่ายร่างกาย และทั้งจิตใจที่ได้ถูกแยกออกจากพระบิดาใน 3 ชั่วโมงนั้น แต่พระองค์ไม่ได้หวาดหวั่น หรือมีความคิดขมขื่นหรือเสียดาย การตาย

ฝ่ายร่างกายของพระองค์ได้สมเกียรติกับการทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และการทรงได้รับการชัชชนะครั้งสำคัญในสงครามระหว่างพระเจ้ากับซาตาน

ด้วยการออกเสียงดัง พระองค์ทรงแดงถึงมรดกแห่งชีวิตนิรันดร์ แล้วทรงตายฝ่ายร่างกายตามการตัดสินใจของพระองค์เอง (by his own volition) ไม่มีใครเอาชีวิตของพระองค์ไป และพระองค์ไม่ทรงสิ้นพระชนม์เพราะขาดเลือดในร่างกาย คำว่าพระราชกิจของพระองค์ทรงเสร็จสมบูรณ์แล้ว และ ตามแผนการของพระเจ้า จิตใจและวิญญาณมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ได้เสด็จไปจากร่างกายของพระองค์ตามใจสมัคร เสมือนกับการทรงบังเกิดและการตายฝ่ายวิญญาณของพระองค์ การตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ก็เป็นเอกลักษณ์เฉพาะพระองค์ พระเยซูคริสต์เป็นผู้เดียวที่ได้มีสิทธิอำนาจที่จะสละชีวิตโดยพระองค์เอง

“เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก” (ยอห์น 10:17ข-18ก)

พระคริสต์ทรงตายฝ่ายร่างกายตามที่พระองค์ทรงทำนายไว้ และตามพระทัยของพระองค์

มัทธิวได้บันทึกข้อความที่พระคริสต์ทรงร้องคำแดงสุดท้ายก่อนที่พระองค์ทรงปล่อยจิตใจและวิญญาณของพระองค์ให้ไปจากพระกายของพระองค์

“ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยวิญญาณของพระองค์ไป” (มัทธิว 27:50)

ถึงแม้ว่ามัทธิวไม่ได้บอกว่าพระคริสต์ทรงตรัสอย่างไร แต่ในข้อนี้เขาได้เน้นถึงความแข็งแกร่งและความสามารถที่พระองค์มีในการทรงควบคุมร่างกายของพระองค์มาระโกก็พูดถึงเหตุการณ์นี้ด้วยมุมมองอีกแง่หนึ่ง

“ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยลมหายใจออกไป
[εκελευσεν εκενου οιο ซึ่งแปลตรงว่า หายใจออก] เป็นครั้งสุดท้าย”
(มาระโก 15:37)

ด้วยว่ามาระโกได้ใช้คำว่า *εκενου οιο* มาระโกให้ผู้อ่านได้สนใจกับความสามารรถ
ในการควบคุมระบบหายใจของพระองค์ พร้อมการหายใจออกนั้นพระองค์ทรงร้อง
ออกไปด้วย และไม่ได้สูบลมหายใจต่อไป

ในการบันทึกของลูกา เราได้อ่านถึงถ้อยคำของพระองค์นั้น

“พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า ‘พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝาก
วิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์’ ตรัสอย่างนั้น
แล้ว จึงทรงปล่อยลมหายใจออกไปเป็นครั้งสุดท้าย” (ลูกา 23:46)

อย่างไรก็ตาม ลูกาไม่ได้บันทึกคำตรัสของพระองค์ทั้งหมด ซึ่งเป็นการที่
พระองค์ทรงอ้างถึงพระคัมภีร์เดิมข้อหนึ่ง

“ข้าพระองค์มอบวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงได้ข้า
พระองค์แล้ว” (สดุดี 31:5)

พระเยซูทรงอ้างคำเขียนของดาวิด ในเวลาที่ดาวิดต้องการการปกป้องจากศัตรู
เขาได้หาที่ลี้ภัยในพระเจ้าแห่งความจริง คือ พระเจ้าแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ พระ
เยซูคริสต์เองก็ต้องพึ่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของพระองค์เมื่อพระองค์
ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน โดยการอ้างถึงสดุดี 31:5 พระเยซูจึงเผยว่าหลักคำสอนพระ
คัมภีร์เป็นความเข้มแข็งของพระองค์ ด้วยการหายใจครั้งสุดท้ายพระองค์นั้น

ความสำคัญในการรู้จักและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ ตามที่จริงแล้ว
พระองค์ทรงยกพระคำของพระองค์ให้เหนือกว่าพระนามของพระองค์เอง (สดุดี
138:2) เสมือนกับว่า ความรอดเป็นมรดกที่เราได้รับเพราะการตายฝ่ายวิญญาณของ
พระองค์ฉันใด หลักคำสอนพระคัมภีร์ เป็นมรดกที่เราได้รับผ่านการตายฝ่ายร่างกาย
ของพระองค์ฉันนั้น และในทำนองเดียวกัน ด้วยความรอดเป็นฐานในการมี
ความสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นฐานสำหรับการเติบโตฝ่าย
วิญญาณของเรา

หลังจากที่พระคริสต์ทรงประกาศดังนั้นแล้ว พระองค์ทรงตายฝ่ายร่างกาย โดย
จิตใจของพระองค์เสด็จลงที่แดนความตาย (สดุดี 16:10; กิจการ 2:27; เอเฟซัส 4:9)³⁵
วิญญาณมนุษย์ของพระองค์ได้เสด็จไปยังหน้าพระพักตร์ของพระบิดา (ลูกา 23:46;
สดุดี 31:5) และพระศพของพระองค์ถูกฝังไว้ในอุโมงค์ (ลูกา 23:53)

ความสำคัญแห่งการตายฝ่ายร่างกายของพระองค์

การตายฝ่ายร่างกายเป็นผลที่ตามมาจากการตายฝ่ายวิญญาณ การตายฝ่ายร่างกาย
ก็ไม่ได้เป็นค่าทดแทนบาป แต่เป็นผลภายหลังของบาปเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณี
ของพระเยซูคริสต์ การตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ไม่ได้เป็นผลภายหลังจากการตาย
ฝ่ายวิญญาณของพระองค์ พระองค์ไม่ได้เผชิญการตายฝ่ายวิญญาณโดยเป็นมนุษย์ที่
เสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า แต่ในฐานะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ เพราะฉะนั้น

³⁵ ผู้เชื่อทุกคนที่ตายไปก่อนที่พระเยซูคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์หลังจากที่เป็นขึ้นมาจากความตายต้อง
รออยู่ในเมืองบรมสุขเกษมซึ่งอยู่ในแดนผู้ตาย (Hades, หรือ ที่ชาวฮิวเรียกว่า Sheol) ซึ่งในพระ
คัมภีร์เรียกว่า เมืองบรมสุขเกษม (Paradise) หรือ ทรวงอกของอับราฮัม (Abraham's bosom) ไม่มี
มนุษย์คนใดที่สามารถขึ้นสวรรค์ได้จนกระทั่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำให้พระบิดาพอ
พระทัยในเรื่องความบาป ดู R. B. Thieme, Jr., *Victorious Proclamation* (2002), 19-21.

พระองค์ไม่ทรงตายฝ่ายร่างกายเพราะถูกแยกออกจากพระบิดาเพียงชั่วคราว แต่เพราะเหตุว่าพระราชกิจความรอดของพระองค์เสร็จสมบูรณ์แล้ว

นอกเหนือจากนั้น หากไม่มีการตายฝ่ายร่างกายของพระคริสต์ ก็จะไม่มีการเป็นขึ้นมา ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของพระกิตติคุณ (1 โครินธ์ 15:1-4) อนึ่ง หากไม่มีการเป็นขึ้นจากความตาย ความเชื่อของเราจึงไร้ประโยชน์

“ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นที่ขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังคงอยู่ในบาปของตน” (1 โครินธ์ 15:14-17)

การตายฝ่ายร่างกายได้เตรียมทางเพื่อพระคริสต์จะทรงเป็น “ผลแรก” ของผู้ที่เป็นขึ้นจากความตาย (1 โครินธ์ 15:20-23) นอกจากนั้น การตายฝ่ายร่างกาย การเป็นขึ้นจากความตาย และการที่พระคริสต์ทรงพระชนม์อยู่บนโลกเป็นครั้งที่สองในอนาคต ทั้งก็เป็นตามพระสัญญาแห่งดาวิด (the Davidic covenant) ที่สัญญาว่าพระคริสต์จะทรงดำรงเป็นบุตรของดาวิดตลอดไปเป็นนิตย์ (2 ซามูเอล 7:13) การตายฝ่ายร่างกายของพระองค์จึงได้สัมพันธ์กับการเป็นขึ้นจากความตายและการถวายเกียรติ แต่พระเจ้า แต่ไม่ได้เกี่ยวกับการลบล้างบาปของเรา

การตรึงบนไม้กางเขน

การหน้าซื้อใจคนแห่งศาสนา

ศาสนาเป็นระบบความเชื่อที่ชั่วร้าย ซึ่งได้ปรากฏให้เห็นในพฤติกรรมและการตัดสินใจของชาวยิวที่เคร่งกับกฎศาสนาและการทำพิธีกรรม แต่ยังปฏิเสธและพลาดที่จะกระทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า³⁶ ถ้าดูจากภายนอก เขาทำท่าโอ้อ่า (pompous) และแก่งทำตัวเป็นคนชอบธรรมด้วยกระทำตามพิธีกรรม แต่ภายในเขาเย่อหยิ่ง อิจฉา ใจแคบ แค้น และ พร้อมที่จะแก้เผ็ดต่อผู้ที่กล้าท้าทายความสำคัญที่เขาสร้างให้กับตนเอง (มัทธิว 23) ชาวยิวที่เคร่งศาสนาเหล่านี้ได้ทำลายจิตใจของตนด้วยบาปทางความคิดหลายประเภท ถึงแม้ว่าเขาได้เข้มงวดกับการถือกฎและพิธีกรรม แต่เขายังขอร้องให้ผู้ที่สมบูรณ์แบบ คือ พระเมสสิยาห์ของเขา ต้องถูกประหารชีวิต ซึ่งเป็นพฤติกรรมคล้ายสัตว์ (สดุดี 73:22)³⁷

“เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลหาของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)” (ยอห์น 19:31)

³⁶ ศาสนาเป็นระบบความเชื่อที่ต่อต้านพระคุณของพระเจ้า เป็นการที่มนุษย์พยายามแสวงหาความรอดและเป็นที่ยอมรับพระเจ้าโดยพึ่งความคิดและความพยายามของตน ศาสนาไม่มีส่วนในชีวิตคริสเตียน ซึ่งไม่ได้เป็นศาสนา แต่เป็นความสัมพันธ์ที่มีกับพระเยซูคริสต์โดยพระคุณเพราะความเชื่อ ศาสนาเป็นกลอุบายหลักของซาตานในการหลอกลวงมนุษย์ชาติไม่ให้เชื่อในพระเยซูคริสต์ และเพื่อไม่ให้ผู้เชื่อในพระองค์ได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ ดู R. B. Thieme, Jr., *Satan and Demonism* (1996), 4-6.

³⁷ ดู R. B. Thieme, Jr., *Reversionism*, 27,76-77.

วันเตรียมนั้น คือวันที่ชาวยิวได้เตรียมสำหรับวันสะบาโต (คือวันเสาร์ หรือวันเทศกาลสำคัญ) ในเดือนนิศานมีวันสำคัญติดๆกันหลายวัน³⁸ ในเดือนนี้ชาวยิวได้ฉลองเทศกาลปีสกาและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งสอนทุกชั่วอายุคนให้ระลึกถึงการที่พระเจ้าทรงโปรดนำเขาอพยพออกมาจากอียิปต์ (อพยพ 12:17) ตามพระบัญญัติของโมเสสการเตรียมสำหรับปีสกา รวมถึงการฆ่าลูกแกะ ต้องเสร็จก่อนเวลามีคในวัน^{ที่} 14 เดือนนิศาน (อพยพ 12:6, 14-20)

อย่างไรก็ตาม ในสมัยของพระเยซูคริสต์ ปฏิทินของชาวยูดาห์และชาวกาลิลีไม่เหมือนกัน ชาวกาลิลีได้นับวันของเขาตั้งแต่เช้าวันหนึ่งถึงเช้าอีกวันหนึ่ง แต่ชาวยูดาห์นับวันของเขาตั้งแต่เย็นวันหนึ่ง ถึงเวลาเย็นของอีกวันต่อมา เพราะฉะนั้น ชาวกาลิลีได้เริ่มต้นเทศกาลปีสกาในเวลาที่ตั้งใจขึ้น ในวันที่ 14 เดือนนิศาน แต่ส่วนชาวยูดาห์ก็จะเริ่มเทศกาลปีสกาตอนเย็น นั้นหมายความว่าชาวกาลิลี ซึ่งรวมถึงพระเยซูคริสต์และสาวกของพระองค์ ได้ฆ่าลูกแกะปีสกาในช่วงบ่ายของวันที่ 14 เดือนนิศาน และได้กินลูกแกะนั้นในเย็นวันนั้น ส่วนชาวยูดาห์ ก็ได้ฆ่าลูกแกะในตอนบ่ายของวันที่ 14 ของเขา แต่ได้กินเนื้อจากลูกแกะนั้นในวันที่ 15 ซึ่งเป็นวันแรกแห่งเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เป็นวันสะบาโตและวันสำคัญอีกวันหนึ่ง³⁹

เมื่อพระเยซูถูกจับหลังเที่ยงคืน (ในวันที่ 14) พระองค์และสาวกของพระองค์ได้ทานมื้อปีสกาเรียบร้อยแล้ว (เป็นอาหารมื้อสุดท้ายของพระคริสต์) หลังจากที่พระเยซูได้ถูกตัดสินโดยทั้งผู้นำศาสนายิว และผู้นำโรม พระองค์ถูกตรึงไว้บนไม้กางเขนในเวลา 09.00 นาฬิกา วันที่ 14 เดือนนิศานของชาวยูดาห์ ระหว่างเวลาเที่ยงวัน และ

³⁸ เดือนนิศานเป็นเดือนแรกในปฏิทินเก่าของชาวยิว ซึ่งตรงกับเดือนมีนาคมกับเมษา

³⁹ Harold W. Hoehner, Chronological Aspects of the life of Christ (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1977), 85-89; J. Dwight Pentecost, The Words and Works of Jesus Christ (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1981), 415-24.

บ่ายสามโมง พระคริสต์ทรงตายฝ่ายวิญญาณโดยรับการพิพากษาลงโทษสำหรับบาปของโลก เป็นเวลาเดียวกันกับที่ถูกแกะ “ที่ไม่มีมลทิน” ถูกฆ่าโดยชาวยูดาห์สำหรับปีศาจของเขา “เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปีศาจของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว” (1 โครินธ์ 5:7ข)

ชาวยิว ซึ่งเข้มงวดในการรักษากฎและพิธีกรรมอย่างละเอียด ซึ่งเป็นพิธีกรรมที่เล็งถึงพระคริสต์ ได้เห็นพิธีปีศาจนั้นได้สำเร็จต่อหน้าต่อตาของตนเอง แต่เขายังไม่เชื่อในสิ่งที่เขาเห็น! แทนที่จะยอมรับในพระเมสสิยาห์ เขาต้องการที่จะทำพิธีกรรมซึ่งไม่มีความหมายสำหรับเขา ด้วยว่าเขาตามอดเพราะศาสนา เขาจึงพลาดที่จะเข้าใจถึงความสำคัญ และความหมายของกฎบัญญัติของโมเสส, วันปีศาจ และเทศกาลสำคัญ พิธีกรรมที่เขาได้นั้นปราศจากความจริง และไม่มีความหมายสำหรับเขาตามจริงแล้ว ชาวยิวพวกนี้ได้กระทำผิดบาปที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มีเคยมีมาในประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้สำนึกถึงบาปของเขา แต่กลับไปเตรียมพิธีสำหรับพิธีกรรมทางศาสนาของเขา หากเปรียบกับปัจจุบัน คงเท่ากับการทำอาชญากรรมครั้งใหญ่ เมื่อเสร็จแล้วก็มุ่งหน้าเดินตรงไปเพื่อเข้าประชุมนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์

“อย่าหักกระดูกแกะปีศาจ”

ตามปกติแล้ว ชาวโรมันจะทิ้งร่างกายไว้บนไม้กางเขนจนกระทั่งเนื้อของศพจะเปื่อยเน่า เป็นการให้คนที่เห็นไม่ลืมหวัชตากรรมของคนนั้นเพื่อเป็นการเตือนไม่ให้กระทำตาม แต่กฎบัญญัติของโมเสสห้ามทิ้งศพไว้ช่วงวันสะบาโต (มาระโก 15:42; ลูกา 23:54) พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงถูกตรึงไว้ “บนต้นไม้” ได้อยู่ภายใต้การแข่งสภาพความตาย [ฝ่ายวิญญาณ] จากพระเจ้า และหากอยู่ค้างค้ำบนต้นไม้ก็กระทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23; กาลาเทีย 3:13) ชาวยิวที่เคร่งครัดนั้นไม่ต้องการให้เหยื่อของเขาชื่อ พระเยซูคริสต์ได้ทำวันสะบาโตของเขาให้เป็นมลทิน

เขาจึงเรียกร้องให้พระศพของพระคริสต์ และศพของอีก 2 คน ต้องถูกฝังไว้ก่อนตะวันตกดิน ซึ่งเป็นการเริ่มต้นแห่งเทศกาลนมบั้งไร่เชื้อ เพราะฉะนั้น ปีศาจจึงสั่งทหารของเขาให้ทุบขาของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก (ยอห์น 19:31)

การทุบขา (ละติน *crurifragium*) เป็นวิธีของชาวโรมที่จะเร่งการตายของผู้ที่ถูกตรึง โดยใช้ตะลุมทุบทุบขาให้กระดูกหัก

“ดังนั้นพวกทหารจึงมาทุบขาของคนหนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์” (ยอห์น 19:32)

การทุบขาทำให้สองคนนั้นไม่สามารถยกน้ำหนักของร่างกายขึ้นไปได้ ดังนั้นกล้ามเนื้อที่ต้องใช้ขับ CO2 ออกจากปอด (คือ intercostal muscles) ไม่สามารถทำงานอย่างปกติได้ แล้วสองคนนั้นต้องตายในไม่ช้าเพราะการที่หายใจไม่ออก

ชาวยิวกำลังรอให้ทหารโรมทุบขาของพระเยซู ซึ่งทรงตรึงอยู่บนไม้กางเขนกลาง

“แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทุบขาของพระองค์” (ยอห์น 19:33)

ทหารที่เข้าวาระประจำการในวันนั้นสามารถวินิจฉัยสภาพความเป็นความตายได้อย่างแม่นยำ และเห็นว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว เหตุการณ์ที่เขียนในข้อนี้เป็นหลักฐานถึงการตายฝ่ายร่างกายของพระเยซู และเป็นการรับรองถึงความเที่ยงตรงของพระคำของพระเจ้า การที่ทหารไม่ได้ทุบขาของพระองค์นั้น เป็นไปตามพระสัญญาที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิม (สดุดี 34:20; เปรียบกับ ยอห์น 19:36) ตั้งแต่เกือบ 1,500 ปีที่แล้ว ชาวยิวได้เตรียมกระดูกแกะปีศาจโดยไม่มีกระดูกหักแม้แต่ชิ้นเดียว ซึ่งเป็นวิธีเตรียมตามกฎบัญญัติ (อพยพ 12:46 กันดารวิถี9:12) ทุกครั้งที่ผู้เชื่อแห่งสมัยพระคัมภีร์เดิมได้ทำพิธีกรรมนี้ เท่ากับว่าเขากำลังบอกว่า “พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ไว้เสมอ พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ!” สิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังการตายของ

พระคริสต์ให้เห็นถึงความจริงและความสัจย์ชื่อของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพระคริสต์ต้องถูกการข่มเหงจากชาวยิวที่เคร่งศาสนา และได้รับอิทธิพลจากชาตานุชิตผู้ซึ่งพยายามทำลายแผนการความรอดของพระเจ้า และความรุนแรงจากทหารโรมัน ก็ยังไม่มีกระดูกของลูกแกะปีศาจที่แท้จริงคือพระเยซูคริสต์ ได้หักแม่แต่ชิ้นเดียว พระเจ้าทรงสัจย์ชื่อในทุกทาง และผ่านทุกชั่วอายุคน

ก้อนโลหิตและน้ำเหลือง

“แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่โพรงทรวงอก [πλευρα พลิว-รัน] ของพระองค์ และโลหิตกับน้ำ [χυμωσ υโคร์] ก็ไหลออกมาทันที”
(ยอห์น 19:34)

ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับพระคริสต์บนไม้กางเขนที่เป็นเรื่องบังเอิญ เมื่อทหารได้วางตะลุมพุกลงแล้ว มีคนหนึ่งเอาทวนของเขา แทงที่ซี่ข้างของพระองค์ การกระทำนี้เป็นตาม เกลาเรียห์ 12:10 ซึ่งเขียนไว้ว่า “เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง” (ดู ยอห์น 19:37)

หากเราจะเข้าใจ ยอห์น 19:34 อย่างชัดเจน เราจำเป็นต้องเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการตายฝ่ายร่างกายตามทางการแพทย์ก่อน เมื่อร่างกายตายหลังจากระบบหายใจและระบบโลหิตได้หยุดทำงานแล้ว มีการเปลี่ยนแปลงอันย้อนกลับไม่ได้ เกิดขึ้นตามขั้นตอน เช่น อุณหภูมิของร่างกายจะเย็นลง กล้ามเนื้อจะแข็งตัว มีการเสื่อมสลายของเซลล์ในร่างกาย มีการผลิตก๊าซต่างๆ และประเด็นสำคัญที่เรากำลังศึกษาอยู่ คือ โลหิตในร่างกายจะกลายเป็นก้อนและจะเคลื่อนไหวถึงส่วนต่างๆ ในร่างกาย

บนไม้กางเขน ทุกสิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำและทรงตรัสนั้นมีความหมาย เพราะฉะนั้น พระองค์จึงมีเหตุผลที่พระองค์ทรงโน้มศีรษะของพระองค์ไปข้างหน้า (ยอห์น 19:30) พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อว่าพระกายของพระองค์จะทรงอยู่ในตำแหน่งที่จะให้เลือดไหลถึงห้องปลาซมาของหัวใจ ดังนั้น เมื่อทหารโรมันได้แทงพระ

กายของพระองค์ด้วยทวน จะเป็นการพิสูจน์ถึงวิธีการตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ ตำแหน่งของพระกายของพระองค์ทำให้โลหิตเข้าไปและคงที่ในห้องปลาซมาของหัวใจ ทั้งด้านซ้าย และด้านขวา (left and right ventricles) ในนั้นโลหิตได้กลายเป็นลิ่ม (coagulated blood) และส่วนประกอบต่างๆ ในโลหิตได้แยกตัวออก เม็ดเลือดแดง (red blood cells) ซึ่งหนักกว่าส่วนประกอบอื่น ได้คงที่ที่กั้นห้องปลาซมาหัวใจ ในขณะที่เกล็ดเลือด (platelets), เม็ดเลือดขาว (white blood cells) และ ส่วนน้ำของเลือด (plasma) รวมตัวกันเป็นชั้นน้ำข้างบนสุด เป็นน้ำสีเทาเหลือง ในยอห์น 19:34 คำว่า ฮูโคร์ (ฉบับภาษาอังกฤษแปลว่า water) ได้พุ่งถึงน้ำเหลืองที่ได้แยกออกจากก้อนโลหิตหลังโลหิตได้แข็งตัวแล้ว ดังนั้น หากจะแปลข้อนี้ตามศัพท์ทางการแพทย์ ควรเปลี่ยน “โลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที” เป็น “ก้อนโลหิตและน้ำเหลือง[blood clots and serum]ก็ไหลออกมาทันที”

คำว่า πλευρα พลิว-รัน ซึ่งมักจะแปลว่า “ซี่ข้าง” หมายถึงโพรงทรวงอก เมื่อทวนได้แทงขึ้นไปผ่านซี่โครงและผนังทรวงอกของพระเยซู (อย่างที่ไม่มีการคุกหัก) มันได้ทะลุเข้าห้องส่วนล่างของหัวใจ ซึ่งทำให้โลหิต และ น้ำเหลืองนั้นไหลออกมาในทันที

ในกรณีที่มีคนตายเพราะขาดโลหิตเกินกว่าที่ร่างกายจะทนได้ เช่น ถูกตัดศีรษะ ออกหรือมีบาดแผลสาหัส หรือ ไม่ก็ในกรณีที่ศพตายนานแล้วจะไม่พบก้อนโลหิตหรือน้ำเหลืองในศพนั้น ในกรณีแรก (ขาดโลหิตเกินทน) โลหิตได้ออกจากร่างกายโดยไม่ทันที่จะเปลี่ยนสภาพ เหมือนที่คุณจะเห็นเลือดสีแดงตอนโดนมีดบาดนิ้วคุณ ในกรณีที่ศพนั้นตายนานแล้วจะไม่มีโลหิตไหลเลย

ถึงแม้พระเยซูต้องทรงทนกับการถูกดบตี ถูกโบยตี รวมถึงการมีมงกุฏหนามสวมที่ศีรษะของพระองค์ และถูกตะปุดอกที่พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ แต่การตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ไม่ได้มาจากการขาดโลหิตหรือมีโลหิตตกข้าง ใน ความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีระบบร่างกายที่สมบูรณ์ และทำงานปกติเหมือนร่างกายของคนทั่วไป ถึงแม้พระองค์มีโลหิตไหลออกบ้าง แต่การเกิดบาดแผลจาก

การถูกทำร้ายทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นเหตุที่ทำให้พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ฝ่ายร่างกาย ถ้าหากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์จากการขาดโลหิตในร่างกาย จะมีโลหิตเหลืออยู่ในพระทัยของพระองค์น้อยมาก แต่ท่านขอเห็นได้เห็นก่อนโลหิตและน้ำเหลืองไหลออกมา ซึ่งเป็นการพิสูจน์ทางการแพทย์ว่า **พระองค์ไม่ได้ตายเนื่องด้วยขาดโลหิตในร่างกายของพระองค์**

โลหิตของพระเยซูคริสต์ไม่ได้เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการตายฝ่ายวิญญาณ หรือ การตายฝ่ายร่างกายของพระองค์ พระคริสต์ทรงทราบล่วงหน้าว่าซาตานจะปิดบังความจริงของเรื่องไม่กางเขน โดยทำให้ความหมายของคำว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” นั้นให้เพี้ยน และเบี่ยงเบนไม่ให้คนรู้จักความหมายและความสำคัญของการตายฝ่ายวิญญาณของพระองค์ เพราะฉะนั้น ถึงพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้วพระองค์ยังประทานหลักฐานเพื่อเราจะทราบว่าพระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์ฝ่ายร่างกายจากการขาดโลหิต เพื่อให้เราเข้าใจว่าโลหิตจากพระกายของพระองค์นั้นไม่ได้เป็นปัจจัยในการลบล้างบาปของเรา

จากหลักฐานจากพระคัมภีร์และทางการแพทย์ เราสามารถสรุปได้อย่างมั่นใจว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ไม่เกี่ยวกับการขาดโลหิต ด้วยลมหายใจสุดท้ายพระองค์ทรงโน้มพระกายของพระองค์ให้อยู่ในตำแหน่งที่ให้โลหิตอยู่ที่ห้องปลายของหัวใจ ดังนั้น เมื่อทหารได้แทงพระองค์ด้วยทวน จึงเป็นข้อพิสูจน์ถึงวิธีสิ้นพระชนม์ของพระองค์ โดยรับการบันทึกไว้เป็นพระวจนะของพระเจ้า การแทงนั้นจึงเป็นหลักฐานสำหรับทุกคนที่ได้เป็นพยานต่อเหตุการณ์นั้น และต่อผู้ที่ศึกษาข้อพระคัมภีร์นี้

พิธีมหาสนิทและพระโลหิตของพระคริสต์

ในสมัยพระคัมภีร์เดิม การทำพิธีสัตวบูชาต่างๆ มีไว้เพื่อสื่อสารหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่ชาวอิว และเป็นวิธีการที่เขาสามารถใช้เพื่อปกป้องไว้กับพระคริสต์ (occupation with Christ) อย่างไรก็ตาม มีเพียงพิธีกรรมเดียวสำหรับผู้เชื่อในยุคคริสตจักร คือ พิธีมหาสนิท⁴⁰ หลังจากพิธีกรรมต่างๆ ในพระคัมภีร์เดิมได้บรรลुพระประสงค์ด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนไม้กางเขนแล้ว การถวายสัตวบูชาจึงไม่มีความหมายอีกต่อไป

“เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ [ข้อ 5-7] แล้วว่า “เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ [พระบิดา] ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย” (ซึ่งเขาได้บูชาตามกฎบัญญัตินั้น) แล้วพระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ [พระเยซูคริสต์] มาแล้ว โอพระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่” (ฮีบรู 10:8-9)

พระบิดาทรงยกเลิกการถวายสัตวบูชา “เพื่อจะทรงตั้ง” พระคริสต์ให้เป็นเครื่องบูชาที่แท้จริง พิธีมหาสนิทเป็นการทรงระลึกถึงพระเยซูคริสต์และพระราชกิจของพระองค์เป็นพิธีเดียวที่มีอยู่ในยุคคริสตจักร

⁴⁰ การให้สัตวบูชาด้วยน้ำเป็นพิธีกรรมที่ถูกต้องในสมัยที่พระเยซูทรงอยู่บนโลก และในช่วงแรกของยุคคริสตจักร เป็นเครื่องมือที่สอนถึงการได้รับสัตวบูชาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนที่พระคัมภีร์ใหม่จะถูกบันทึกให้ครบ (ปีค.ศ. 96) นอกจากพระธรรม 1 โครินธ์ 1:14-17 และ 1 เปโตร 3:21 ซึ่งได้เขียนถึงการให้สัตวบูชาด้วยน้ำในแง่ลบ ก็ไม่มีการพูดถึงการที่ผู้เชื่อได้รับสัตวบูชาด้วยน้ำในจดหมายฝากอีกเลย ดู R. B. Thieme, Jr., *Tongues* (2000), 30-36, 82-84

พิธีมหาสนิทมีรากฐานมาจากเทศกาลปัสกา ซึ่งเป็นเทศกาลที่ต่างจากเทศกาลอื่นเพราะว่าเป็นการฉลองการกำเนิดของประเทศชาติ อาจเปรียบได้กับวันที่ 4 กรกฎาคมซึ่งเป็นวันชาติของสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 14 เดือนนิสาน ประมาณปีที่ 1440 ก่อนปีคริสตศักราช ชาวิวได้ฉลองการอพยพออกมาจากอียิปต์ด้วยการเลี้ยงปัสกา ซึ่งฉลองทั้งการบังเกิดใหม่ของเขาในฐานะเป็นส่วนบุคคล และในฐานะเป็นประเทศชาติ คือประเทศแกนนำของพระเจ้าบนโลก⁴¹

เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการพิพากษาของโทษจากภัยพิบัติครั้งที่ 10 ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นในแผ่นดิน คือ การตายของบุตรหัวปีของทุกครอบครัวและในฝูงสัตว์ด้วย ชาวิวได้รับคำสั่งที่จะฆ่าลูกแกะ “ซึ่งปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุหนึ่งขวบ” (อพยพ 12:5) แล้ว “เอาเลือดทาที่ไม้มงกบประตูทั้งสองข้าง และไม้มงกบนบน” (อพยพ 12:7) เมื่อพระเจ้าทรงทอดพระเนตรเห็นเลือดลูกแกะ พระองค์ก็จะทรงมองข้ามบ้านนั้น (คำว่า “ปัสกา” มีความหมายว่า “ข้ามข้ามบน” ซึ่งตรงกับคำในภาษาอังกฤษที่เรียกเทศกาลนี้ว่า “Passover”) และจะไม่ทรงประหารชีวิตของบุตรหัวปีของครอบครัวนั้น นี่เป็นภาพแสดงถึงการที่พระเจ้าทรงพอพระทัยด้วยเลือดของลูกแกะ เสมือนกับที่พระองค์ทรงพอพระทัยกับเลือดของสัตว์บูชาที่ถูกโปรยบนพระที่นั่งกรูณาแห่งหีบพันธสัญญา ในทั้งสองกรณีนั้น ลูกแกะได้แสดงถึงความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ ผู้ซึ่งสามารถทรง

⁴¹ การบังเกิดใหม่เป็นผลงานจากพระเจ้า เป็นเวลาที่ผู้เชื่อได้ข้ามจากความตายฝ่ายวิญญาณไปสู่ชีวิตนิรันดร์

ประเทศแกนนำ หรือ client nation คือ ประเทศชาติซึ่งมีผู้เชื่อที่เติบโตแล้วเป็นจำนวนมากพอที่จะตั้งเป็นแกนนำ ซึ่งจะเป็นท่อพระพรมาถึงมนุษยชาติ และเป็นประเทศที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้แผนการของพระองค์ทรงสำเร็จ พระองค์ทรงปกป้องประเทศนี้ไว้เป็นพิเศษ เพื่อผู้เชื่อจะสามารถกระทำตามพระบัญชาของพระองค์เกี่ยวกับการประกาศพระกิตติคุณ รักษาพระคำของพระเจ้าไว้ การสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ การให้ที่ลี้ภัยสำหรับชาวิว และการส่งมิชชันนารีไปต่างประเทศ

ได้บาปของเราได้เพราะความสมบูรณ์แบบ และพระลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะพระองค์

หลังจากเลือดของลูกแกะถูกทาที่วงกบ หรือโปรยได้โปรยเลือดนั้นบนพระที่นั่งกรูณา เนื้อของลูกแกะถูกกิน เป็นการเล็งถึงความเชื่อในพระคริสต์ ดังที่ใครก็ตามสามารถกินอาหารได้ไม่ว่าเขาเป็นคนมีศีลธรรม หรือธรรม หรือเป็นคนไร้เดียงสาถึงแม้ว่าเขาเป็นคนที่เคร่งศาสนา ไม่มีศาสนา หรือต่อต้านศาสนาก็ตาม แต่เขายังสามารถรับประโยชน์จากการบริโภคอาหารได้ เช่นเดียวกัน ใครก็ได้สามารถรับความรอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อในพระคริสต์ เพราะฉะนั้น การกินลูกแกะปัสกาเป็นภาพที่สมบูรณ์แบบในการแสดงความเชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพราะการกินลูกแกะปัสกาไม่ได้อาศัยการกระทำดี หรือความสามารถพิเศษใดๆ จากผู้ที่ได้รับนั้น

หลังจากปัสกาครั้งแรกในอียิปต์นั้น พิธีกรรมต้องเปลี่ยนบ้างเพราะในเวลา 40 ปีต่อมาชาวิวไม่มีบ้านถาวร จึงไม่มีวงกบ เพราะฉะนั้น ชาวิวได้เอาน้ำองุ่น 4 ถ้วยมาผสมด้วยน้ำเปล่า⁴² การดื่มจากถ้วยเหล่านี้เป็นการแสดงความเชื่อในพระคริสต์ เหมือนกับการกินลูกแกะนั้น

จากเทศกาลปัสกาถึงโต๊ะพิธีมหาสนิท

นับเป็นเวลาเกือบสองพันปีที่ชาวิวใช้ลูกแกะที่ไม่มีตำหนิเพื่อแสดงถึงลูกแกะปัสกาที่แท้จริง คือ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็น “ลูกแกะของพระเจ้า” และทรงกระทำความหมายของพิธีปัสกาให้สำเร็จในทุกกรณี เพราะฉะนั้น ก่อนวันที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ ซึ่งเป็นการรับประทานมือปัสกา (กลายเป็น “อาหารมื้อสุดท้าย” ที่พระองค์ทรงรับประทานอาหารกับสาวกของพระองค์) พระเยซูคริสต์ทรง

⁴² *Evangelical Dictionary of Theology*, 1984 คำว่า *Passover* โดย C. F. Pfeiffer.

เปลี่ยนแปลงเมื่อปีศาสดั้งเดิมนั้นให้เป็นการระลึกถึงพระราชกิจในการลบล้างบาปของพระองค์

“พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลาย ตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” (ลูกา 22:19)

คำว่า “ขอบพระคุณ” มาจากคำกริยาภาษากรีกว่า (ευχαριστω ยูคาริสเทโอ) ซึ่งทับศัพท์ในภาษาอังกฤษว่า Eucharist (หรืออาจเรียกว่า communion service) พระเยซูทรงกล่าวขอบพระคุณพระเจ้าก่อนที่จะรับประทานอาหาร หลังจากนั้นแทนที่พระองค์จะส่งส่วนหนึ่งจากลูกแคะปีศาจให้สาวก พระองค์ได้หยิบและหักขนมปัง และตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา”⁴³ โดยคำตรัสนี้พระองค์กำลังประกาศแก่ทุกคนที่อยู่ที่นี่ว่าพระองค์จะทรงแบกบาปของโลกบนพระกายของพระองค์ (เปโตร 2:24) ชาวิวในสมัยพระคัมภีร์เดิมได้กินลูกแคะเป็นการแสดงความเชื่อในพระคริสต์ฉันใด ในยุคคริสตจักร เรากินขนมปังเพื่อเป็นการแสดงความเชื่อในพระองค์ฉันนั้น

“เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกัน ตรัสว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา [การตายฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์] ซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย” (ลูกา 22:20)

พันธสัญญาเดิมแห่งธรรมบัญญัติของโมเสสซึ่งได้รับการรับรองด้วยพิธีล้างบาปที่เล็งถึงพระคริสต์ได้ถูกยกเลิกไปช่วงเวลาของยุคคริสตจักร ภาพที่ชาวิวเห็นเลือดแคะที่วงกบประตู, หรือเลือดที่พุ่งออกมาจากเส้นเลือดใหญ่ของสัตว์ที่เผาบูชา

⁴³ เมื่อพระองค์ทรงกล่าวถ้อยคำนี้ พระองค์กำลังอ้างถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ในกายนิรันดร์ (resurrection body) พระองค์จะทรงดำรงอยู่เป็นพระเจ้าที่ทรงสมบูรณ์แบบและมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบในกายเดียวกัน โดยสถานะนี้ พระเยซูคริสต์จะทรงเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สองเพื่อครองโลกเป็นเวลา 1,000 ปี และเป็นพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์

หรือเลือดที่ถูกโปรยบนที่นั่งพระกรุณา ถูกแทนด้วยน้ำองุ่นซึ่งเป็นสัญลักษณ์ถึงการตายฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์ พระคัมภีร์เรียกการตายนั้นว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” เป็นพันธสัญญาใหม่ที่มีมอบให้กับคริสตจักร ทศนคติที่คนมีต่อพิธีมหาสนิทให้เห็นถึงความเข้าใจผิดพลาดที่คนมีต่อพระโลหิตของพระคริสต์ น้ำองุ่นและขนมปังไร้เชื้อที่ใช้ในพิธีมหาสนิท และ ลูกแคะปีศาจจากสมัยพระคัมภีร์เดิม ได้แสดงถึงสิ่งเดียวกัน คือ พระเยซูคริสต์และพระราชกิจการทรงไถ่บาปของพระองค์ แต่เมื่อผู้เชื่อไม่เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำว่า พระโลหิตของพระคริสต์ และเลือดของสัตว์บูชา ก็จะง่ายมากที่จะสรุปความหมาย หรือหน้าที่ของน้ำองุ่น และขนมปังนั้นอย่างผิดพลาด ตัวอย่างในการเห็นความผิดพลาดอย่างชัดเจนมีอยู่ในศาสนาโรมันคาทอลิก ซึ่งสอนว่าขนมปังที่ใช้ในพิธีมหาสนิทได้เปลี่ยนเป็นพระกายของพระคริสต์จริง และน้ำองุ่นได้กลายเป็นพระโลหิตของพระองค์ ถึงแม้ความคิดเช่นนี้ฟังดูแปลกประหลาด แต่คงพอๆ กับความคิดที่ว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” หมายถึงเม็ดเลือดขาว เม็ดเลือดแดง เกล็ดเลือด และ ส่วนเหลวของโลหิตของพระองค์

เราสามารถเปรียบเทียบการเข้าร่วมพิธีมหาสนิท และ การร้องเพลง *auld lang syne* ซึ่งเป็นเพลงดั้งเดิมของประเทศสกอตแลนด์ และปัจจุบันมีหลายชาติที่รู้จักดี และชอบจะร้องเมื่อถึงวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ชื่อเพลงมีความหมายว่า “นานมาแล้ว” และเป็นการร้องระลึกถึงคนรักและเพื่อนเก่า เป็นเวลาที่คนร้องจะทราบว่าเขามีความสามารถในการที่จะรักคนอื่นได้มากเท่าไร เช่นเดียวกัน คำบัญชาจากพระคริสต์ที่จะทำพิธีมหาสนิท “เพื่อระลึกถึงเรา” เป็นคำสั่งให้ผู้เชื่อปกป้องไว้กับพระคริสต์และใคร่ครวญถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” อย่างไม่เสื่อม ผู้เชื่อไม่สามารถระลึกถึงพระองค์ด้วยความรัก หรือเห็นคุณค่าในพระราชกิจการไถ่บาปของพระองค์ได้หากเขาไม่มี “จิตใจของพระคริสต์” คือ หลักการสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจของตน (1 โครินธ์ 2:16)

พิธีมหาสนิทเป็นมากกว่าเวลาที่จะนมัสการพระเจ้าและระลึกพระองค์ แต่ยังเป็นโอกาสที่คุณสามารถประเมินการเติบโตฝ่ายวิญญาณของคุณ และประเมินความสามารถที่คุณมีในการปกป้องใจให้กับพระคริสต์ การใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในจิตใจเป็นสิ่งจำเป็นมากหากคุณจะมีความสามารถในการระลึกถึงพระเยซูคริสต์ และสำแดงความรักที่คุณมีต่อพระองค์ผ่านความคิดในจิตใจ ถ้าคุณสามารถปกป้องใจไว้กับพระเยซูคริสต์โดยไม่ต้องคิดถึงเรื่องอื่นตลอดเวลาที่มิพิธีมหาสนิทนั้น นั่นหมายความว่า คุณกำลังโตขึ้นในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ไม่มีผู้เชื่อคนใดที่ถูกห้ามเข้าร่วมกับพิธีมหาสนิท เพราะว่าผู้เชื่อทุกคนรับคำบัญชาที่จะกระทำพิธีนี้เป็นบางครั้ง คริสตจักรไม่ควรห้ามคนเข้าร่วมเพราะเขาไม่ได้เป็นสมาชิกที่โบสถ์ของคุณ หรือเพราะเขาไม่กระทำตามเงื่อนไขบางอย่าง คนใดที่เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ได้รับสิทธิที่จะเข้าร่วมในพิธีมหาสนิท แต่ก่อนที่เขาได้ร่วมพิธี เขาควรจะมีใจว่าเขาได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านวิธีการดั้งเดิมใหม่ (1 โครินธ์ 11:30-31)

การสรุปการเปรียบเทียบ เลือด กับ พระโลหิต

พระคัมภีร์ได้เผยถึงพระคริสต์อย่างชัดเจน ไม่ได้ปิดบังพระองค์ด้วยความแปลกประหลาดและเรื่องลึกลับ ดังนั้น เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะต้องเข้าใจหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับพระโลหิตของพระคริสต์ เพื่อจะทำลายกำแพงแห่งอารมณ์และความโง่เขลา และมองเห็นความจริงแห่งพระคำของพระเจ้า

พระผู้เป็นเจ้าของเราตายสองครั้งบนไม้กางเขน การตายครั้งแรกถูกเรียกว่าเป็น “พระโลหิตของพระคริสต์” ซึ่งเป็นคำใช้เพื่อแสดงว่าพระเยซูคริสต์ทรงมาตามพระสัญญาที่ถูกเล็งถึงด้วยสัตว์บูชาของปุโรหิตเผ่าเลวี คำว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” ซึ่งได้ปรากฏหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ถูกใช้เพื่อให้เราสามารถเห็นการเปรียบเทียบระหว่างการตายของสัตว์บูชา และการตายฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์บนไม้กางเขน เลือดของสัตว์เหล่านั้นเป็นเลือดแท้จริง แต่การพิพากษาลงโทษที่สัตว์

นั้นเป็นเพียงแค่สัญลักษณ์เท่านั้น แต่หากพูดถึงพระราชกิจของพระคริสต์บนไม้กางเขน “พระโลหิต” เป็นสัญลักษณ์เท่านั้น แต่การทรงพิพากษาลงโทษที่พระเยซูคริสต์เป็นการทรงพิพากษาที่แท้จริง

เลือดของสัตว์เป็นเพียง “เงาของสิ่งที่จะมาภายหลัง” (ฮีบรู 9:11; 10:1) คือการตายฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์ในเวลา 3 ชั่วโมงสุดท้ายที่พระองค์ทรงแบกบาปของโลกและถูกการพิพากษาลงโทษโดยพระบิดา เนื่องจากการบังเกิดอย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะของพระเยซูคริสต์ผ่านหญิงพรหมจารีย์ ซึ่งทำให้พระองค์ทรงบังเกิดมาโดยปราศจากธรรมชาติบาป และมีวิญญาณของมนุษย์ พระองค์จึงมีสัมพันธภาพกับพระบิดาตั้งแต่แรกเกิด อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์นั้นถูกขาดสะบั้นลงขณะที่พระคริสต์ทรงไถ่บาปของเรา เพราะฉะนั้น คำว่า “พระโลหิตของพระคริสต์” จึงเป็นคำที่ถูกใช้ในพระคัมภีร์เพื่อพูดถึงการตายฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์และพระราชกิจแห่งการไถ่บาปที่พระคริสต์ทรงกระทำให้เรา การตายฝ่ายวิญญาณของพระองค์เป็นความจริงที่มาตามเงาแห่งพิธีกรรมที่มาก่อน

เมื่อการตายฝ่ายวิญญาณของพระเยซูทรงเสร็จสมบูรณ์แล้ว พระองค์จึงตายฝ่ายร่างกาย ในการตายครั้งที่สองนี้ พระองค์ทรงปล่อยจิตใจ และวิญญาณของพระองค์ไป พระองค์ไม่ทรงตายเพราะขาดเลือดในร่างกาย อันที่จริงแล้ว หลังจากพระองค์ทรงตายฝ่ายร่างกาย ส่วนใหญ่ของโลหิตยังอยู่ในร่างกายของพระองค์ เมื่อมีทหารเอาทวนแทงเข้าไปในช่องทรวงอก ก็มีก้อนโลหิต และน้ำเหลืองไหลออกมาซึ่งได้รับรองว่าพระองค์ไม่ตายเนื่องจากการขาดโลหิตในร่างกายของพระองค์

บนไม้กางเขน พระเยซูคริสต์ทรงชนะบาป, ทรงชนะการตายฝ่ายวิญญาณ และทรงชนะการตายฝ่ายร่างกาย (1 โครินธ์ 15:55-57) พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือกว่าเจ้าโลก คือ ซาตาน (ฮีบรู 2:14-15) พระองค์ทรงไถ่เราจากตลาดทาสแห่งบาป และทรงให้เราสามารถกลับคืนดีกับพระเจ้าด้วยการทำลายกำแพงที่กั้นระหว่างเรากับพระเจ้า พระเยซูคริสต์ ก็ทรงกระทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยมนุษย์ด้วยการทรงตายฝ่ายวิญญาณแทนเรา และวางฐานซึ่งให้ผู้เชื่อสามารถรับการให้อภัยบาปสำหรับ

ความผิดบาปที่ได้กระทำหลังจากได้รับความรอดแล้ว คือวิธีการตั้งต้นใหม่ผ่านการสารภาพบาป พระองค์ทรงกระทำธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสให้สำเร็จ (โรม 10:4) และทรงจัดเตรียมมรดกแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์ให้แก่ผู้เชื่อในพระองค์

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเสด็จขึ้นสวรรค์ พระองค์ไม่ได้ทรงนำถ้วยโลหิต หรือกะละมังที่ใส่โลหิตของพระองค์ออกไปด้วย แต่พระองค์ทรงเข้าสวรรค์ด้วยการประกาศว่า “พระราชกิจสำเร็จแล้ว” พันธกิจความรอดของพระองค์ได้เสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์ และส่งผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ ดังนั้น เมื่อผู้ใดเชื่อในพระเยซูคริสต์ ผู้นั้นได้เข้าสู่ความสัมพันธ์นิรันดร์กับพระเจ้าผ่านการบังเกิดใหม่ และการที่เขาได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าทรงกระทำทุกอย่างผ่านพระเยซูคริสต์เพื่อผู้เชื่อจะได้รับความรอด ไม่ใช่ด้วยการกระทำดีของคุณ แต่เพราะความสมบูรณ์แบบขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้”

(เอเฟซัส 2:8-9)

การศึกษาพระคัมภีร์

หลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นใจความของคำสอนที่มาจากพระคัมภีร์ตามตัวอักษร เป็นมาตรการของความจริงฝ่ายวิญญาณ และจำเป็นสำหรับการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ (มัทธิว 4:4)

หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง (สกลติ 138:2) พระเจ้าทรงบัญชาให้คริสเตียนทุกคนเปลี่ยนความคิดเดิมให้เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ (โรม 12:2) การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เชื่อเรียน และประยุกต์พระคำของพระเจ้ามาใช้ในชีวิต (2 โครินธ์ 4:16; เอเฟซัส 4:23)

หากคุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม (หรือสั่งหนังสือ, CD หรือ DVD เป็นภาษาอังกฤษ) คุณสามารถติดต่อได้ที่ :

R. B Thieme, Jr., Bible Ministries

P.O Box 460829, Houston, Texas 77056-8829

หรือดูเว็บไซต์ที่

www.rbthieme.org

ถ้าคุณต้องการรับหนังสือเพิ่มเติม (ภาษาไทย) กรุณาติดต่อที่:

ตู้ ปณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000

หรือเชิญแวะชมเว็บไซต์:

www.maxklein.org